

Kính vạn hoa - Tập 41 - Kho báu dưới hồ

Contents

Kính vạn hoa - Tập 41 - Kho báu dưới hồ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	6
3. Chương 03	9
4. Chương 04	12
5. Chương 05	17
6. Chương 06	22
7. Chương 07	25
8. Chương 08	28
9. Chương 08	32
10. Chương 09	36
11. Chương 10	42

Kính vạn hoa - Tập 41 - Kho báu dưới hồ

Giới thiệu

Thằng Triều, em của Bá bất ngờ bị bắt cóc. Thủ phạm đe dọa: "Con của ông bà đang ở chỗ chúng tôi. Rất bình yên. B

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-41-kho-bau-duoi-ho>

1. Chương 01

Chương 1

Ở đời, có những chuyện ta mong chúng xảy ra chết được, chúng lại nhất quyết chẳng chịu xảy ra. Ví dụ như vào lúc bốn giờ sáng hôm nay, thằng oắt Mạnh run rẩy ngồi gác giữa rừng sâu âm u, chỉ mong con dao phát quang biến thành cây súng cho đỡ sợ, nhưng con dao cứ khẳng khẳng là con dao, chẳng thèm biến thành cây súng hay vật gì đại loại như thế.

Trong khi đó, ngược lại, có những chuyện ta không bao giờ ngờ chúng xảy ra, hoặc chí ít là không mong chúng xảy ra thì chúng lại bất thần đổ ập đến.

Đó là trường hợp của bọn Quý ròm mà các bạn sắp được chứng kiến.

Đúng vào lúc nhóm Mèo Rừng cùng hai anh Lương và Nhứt của công ty du lịch định dẫn tụi nó xuôi về thành phố sau hai ngày lang thang trong rừng thì bất thần vang lên một tiếng súng nổ chói tai.

Tiếng súng làm mọi người giật thót. Không ai ngờ súng lại nổ trong lúc này, lại nổ rất gần. Khi nhóm Mèo Rừng đã khẳng định đây là khu vực tuyệt đối an toàn thì tiếng súng càng khiến mọi người ngơ ngác, lo ngại.

Tất cả mọi ánh mắt đều đảo đảo đổ dồn về phía vừa phát ra tiếng súng, và những cái đầu không hèn mà cùng cúi thấp như để né viên đạn bay qua.

Thằng Mạnh cất giọng run run:

- Chúng ta bị phục kích rồi!

Quý ròm hừ mũi:

- Ai mà phục kích chúng ta kia chứ!

Anh Phong lắc đầu:

- Phát súng này không nhắm vào chúng ta!

Anh Thành tặc tặc lưỡi:

- Lạ thật! Chúng ta tiến lên xem!

Nói xong, không cần đợi ai trả lời, anh khom người dọ dẫm bước.

Nhưng anh bỗng khựng lại ngay. “Đoàng! Đoàng! Đoàng!”. Ba phát súng liên tiếp vang lên như để chặn lại.

Anh Cường kêu lên:

- Thành, cẩn thận!

Anh Thành ngoảnh lại, nhún vai:

- Đạn không bay về hướng này! Tôi cho rằng ...

Anh Thành nói chưa dứt câu, Quý ròm đã tái mặt hết giật:

- Coi chừng! Có người tấn công!

Anh Thành quay phắt lại, vừa kịp nhận thấy một người đàn ông đang phóng ra từ trong rừng.

Đầu bù tóc rối, mặt mày hốt hơ hốt hải, người đàn ông phóng thục mạng về phía mọi người. Bộ tích của ông ta chẳng giống chút gì với một người sắp sửa tấn công. Nhìn dáng chạy hốt hoảng đó, bảo ông đang cuống cuống chạy trốn một con cạp hay một con sư tử thì đúng hơn.

Anh Phong bước lên vài bước, dán mắt vào người đàn ông lạ với vẻ cảnh giác. Rõ ràng là anh cố ý đứng cạnh anh Thành để đề phòng bất trắc.

Có thể tin chắc người đàn ông đang bị đe dọa. Vì khi chạy gần tới chỗ toán người, ông ta giơ hai tay lên trời, lưỡi rú lại: “Cứu! Cứu ...”

Bọn Quý ròm không nén được hiếu kỳ, tự động nhích chân tới trước, nhất là khi cả bọn đều thấy rõ hai tay người đàn ông không cầm một khẩu súng nào. Như thường lệ, đứng chắn trước mặt các bạn vẫn luôn là Tiểu Long, trong tư thế sẵn sàng ứng phó với hiểm họa sắp xảy ra.

Đó là nói phòng hờ thể thôi, và cũng là nói cho oai, chứ nếu xem người đàn ông đang chạy trốn kia là hiểm họa thì cái hiểm họa đó chưa kịp chạm vào bất cứ ai trong toán người thì đã ngã lăn ra bất tỉnh.

Người đàn ông té sấp xuống đất, lăn đúng hai vòng để cuối cùng nằm bẹp trên cỏ như một cái mền ướt vừa được vớt từ sông lên.

Trong thoáng mắt, mọi người tò mò bu lại. Người đàn ông nằm úp lên không thấy rõ mặt. Ông ta mặc một bộ đồ bằng vải nhẹ, bên ngoài thêm một cái khoác màu xanh, tay đeo găng, chân mang giày đi rừng cao ngang ống chân. Không thấy ba lô hay túi vải của ông ta đâu.

- Ông ta là ai thế nhỉ? – Anh Lương lẩm bẩm.

- Chắc ông ta bất tỉnh rồi!

Anh Phong vừa nói vừa cúi xuống lật người đàn ông lại.

Đập vào mắt mọi người là khuôn mặt xương rám nắng của một người đàn ông trạc ngoài bốn mươi tuổi, một khuôn mặt có cái mũi to, cầm chìa ra phía trước, còn đôi mắt thì đích thị là đang nhắm nghiền.

Anh Phong cầm lấy vai người đàn ông, lay mạnh:

- Chú ơi!

Người đàn ông lắc lư trên mặt đất theo đà lay, hết một chiếc xe đang hì hục băng qua ổ gà.

Khi anh Phong buông tay, người đàn ông lại như chiếc xe mắc kẹt dưới hố, bất động, im lìm, chẳng có vẻ gì đã thoát ra được đến bên rìa của sự mê man.

- Lấy nước! – Nhỏ Hạnh nhẹ nhàng gợi ý.

Không để ai kịp dành vinh dự đó, thằng Mạnh nhảy phóc chùng mui cái đã đến bờ sông.

Và với chùng đó cái nhảy nữa, nó đã trở về chỗ cũ với chiếc bi-đông óc ách nước trên tay.

Anh Phong đón lấy bi-đông nước, dốc ngược lên mặt người đàn ông.

Trước những cặp mắt chờ đợi của mọi người, mặt ông ta giật giật rồi mi mắt bắt đầu nhúc nhích. Cuối cùng, ông ta nhấp nháy mắt rồi mở ra. Cử động đầu tiên của ông là đưa tay vuốt nước trên mặt, giọng hốt hoảng:

- Ối! Máu!

- Không phải đâu! – Mạnh phì cười – Nước lã đấy! Tụi cháu muốn giúp chú tỉnh lại!

Người đàn ông chống tay ngồi dậy nhưng có lẽ không còn chút hơi sức nào, lại ngã ra.

Tiểu Long nhanh nhẹn chạy lại đỡ lấy lưng người đàn ông, giúp ông ta ngồi lên.

Người đàn ông mệt mỏi tựa hẳn vào Tiểu Long, đưa mắt nhìn toán người và thều thào:

- Cảm ơn các cháu!

Chưa ai kịp hỏi, người đàn ông như sức nhớ ra điều gì, nhón nhác quay đầu về phía sau, hấp tấp hỏi:

- Bọn chúng đâu?

- Ai cơ?

- Bọn buôn lậu ấy! – Người đàn ông lấp bắp, mắt ánh lên vẻ sợ hãi.

Câu nói của người đàn ông khiến mọi người giật thót, ai nấy đều ngoảnh phắt về phía cánh rừng. Nãy giờ, mãi lo cứu tinh nạn nhân, chẳng ai nhớ đến việc đề phòng, Người đàn ông bị rượt đuổi, bị bắn, như vậy bọn người truy sát vẫn còn lảng vảng, rình rập đâu đây! Ý nghĩ đó khiến Quý ròm rùng mình.

Nhưng trước mắt nó, cánh rừng vẫn yên tĩnh một cách kỳ lạ. Những cánh bướm lượn chập chờn trên cỏ lẩn tiếng chim kêu riu rít chung quanh đem lại cho khung cảnh một sự thanh bình êm ả. Nếu không có người đàn ông đang nửa nằm nửa ngồi trước mặt, hẳn Quý ròm sẽ tưởng loạt súng mà nó vừa nghe thấy chỉ là những tiếng động trong mơ.

- Chẳng thấy ai cả!

Anh Thành lắc đầu nói với người đàn ông.

- Có lẽ thấy các cháu đông người bọn chúng đã rút rồi! – Người đàn ông nói, mọi người nghe rõ tiếng ông ta thở phào.

- Thế chú vào khu rừng này làm gì? – Anh Phong thắc mắc.

- Chú là nhà địa chất! – Người đàn ông chép miệng – Toán khảo sát của tụi chú có tất cả bốn người. Thực tình thì không ai nghĩ lại có thể đụng đầu bọn buôn lậu tại khu rừng này.

Ông ta thở dài:

- Vừa thấy bóng người thấp thoáng là bọn chúng bắn liền, không thềm hỏi han một tiếng nào. Thế là cả toán chạy tứ tán. Chẳng rõ mọi người có thoát được hết không!

Giọng người đàn ông càng về cuối càng bồn chồn.

Mạnh vọt miệng:

- Bọn buôn lậu có đông không hở chú?

- Khoảng sáu, bảy tên! – Người đàn ông nhú mày – Có thể đây là bọn bun ngà voi, nhưng nai hoặc trầm hương.

Rồi nhìn lướt qua các gương mặt căng thẳng của bọn trẻ, ông ta tò mò hỏi:

- Thế còn các cháu? Các cháu từ đâu đến đây?

- Tụi cháu là người của công ty du lịch! – Anh Cường vui vẻ đáp – Tụi cháu định xây dựng vùng này thành một địa điểm du lịch trong tương lai.

Người đàn ông khoát tay, giọng lo lắng:

- Theo chú, các cháu không nên tiến vào rừng trong lúc này. Nguy hiểm lắm! Tuyệt đối không nên! Bọn buôn lậu có lẽ vẫn còn ẩn nấp trong đó.

Người đàn ông nói thêm, giọng càng lúc càng mệt mỏi:

- Một tuần sau các cháu quay lại thì an toàn hơn ... một tuần sau ...

Người đàn ông bắt thần thiếp đi ở giữa câu nói. Đầu ông ngoẹo qua một bên, gục hẳn lên vai Tiểu Long.

Tiểu Long bối rối ngược nhìn anh Phong:

- Giờ làm sao hở anh?

Thủ lĩnh nhóm Mèo Rừng chép miệng:

- Có lẽ người đàn ông này đuối lắm. Lặn lội ngày đêm trong rừng, lại vừa trải qua một cơn kinh hoàng, sức khỏe và tinh thần của ông ta chắc suy sụp lắm rồi.

Anh khoa tay:

- Chúng ta buộc phải mang ông ta về thành phố và đưa vào bệnh viện thôi!

Nhận được mệnh lệnh, anh Thành và anh Cường vội vã quay lưng đi về phía bờ sông để chuẩn bị bè.

- Khoan đã!

Nghe anh Phong gọi giật, anh Thành và anh Cường lập tức dừng bước, quay đầu lại.

- Chỉ Thành và Nhựt về thành phố thôi! – Anh Phong nghiêm giọng – Cường và Lương ở lại đây với tôi.

- Ở lại? – Miệng anh Lương há hốc – Ở lại làm gì?

- Chúng ta phải theo dõi bọn buôn lậu!

Anh Cường như không tin vào tai mình. Anh gãi đầu, nhăn nhó:

- Chúng ta đâu phải là công an!

- Đúng thế! – Anh Phong vẫn nói với cái giọng ta đây không đùa chút nào – Nhưng chuyện này thuộc phạm vi trách nhiệm của nhóm chúng ta. Chúng ta đã xác định đây là khu vực an toàn tuyệt đối, nhưng bây giờ lại phát sinh ra chuyện này. Nếu vùng này quả thực nằm trên lộ trình của bọn buôn lậu thì có lẽ chúng ta phải xem lại đánh giá của mình.

Lý lẽ anh Phong đưa ra xác đáng đến mức anh Lương và anh Cường chỉ biết gật đầu:

- Vậy thì ở lại.

- Thế còn tụi em? – Quý ròm vọt miệng.

- Tất nhiên tụi em sẽ về theo anh Thành và anh Nhật! – Anh Phong khoát tay – Đây không phải là chuyện của các em!

Nghe anh Phong tuyên bố như vậy, bọn trẻ bất giác đưa mắt nhìn nhau, mặt đứa nào đứa nấy đều lộ vẻ phân vân. Khi này nghe thấy tiếng súng, thực tình đứa nào cũng rét. Nhưng lần đầu tiên được tham gia một cuộc truy lùng thực sự – truy lùng bọn buôn lậu hăn hoi, ý tưởng đó có sức lôi cuốn ghê gớm.

Trừ trừ một lát, Quý rờm khê hỏi nhỏ Hạnh:

- Sao hở Hạnh? Về hay ở?

Công bằng mà nói, lá gan của nhỏ Hạnh chỉ lớn hơn gan thỏ có một chút xíu. Nhưng hai ngày thử thách trong rừng vừa qua đã giúp nó tự tin và mạnh dạn lên rất nhiều.

- Ở lại đi! – Nhỏ Hạnh liếm môi đáp, rõ ràng nó không cưỡng lại được sự hấp dẫn của cuộc phiêu lưu.

Thấy nhỏ bạn mình “hạ quyết tâm” một cách khẳng khái, Quý rờm ngược nhìn anh Phong:

- Tụi em không về đâu! Tụi em muốn ở lại đây cơ!

- Đúng đó! – Tiểu Long hăng hái hứa theo, cảm thấy dòng máu con nhà võ chảy rần rật trong người – Tụi em sẽ ở lại phụ các anh một tay.

- Được! – Anh Phong lắc đầu giọng kiên quyết – Theo dõi bọn buôn lậu không giống chút gì với chuyện lang thang trong rừng hai ngày vừa qua. Đây là một công việc rất nguy hiểm.

Nhỏ Hạnh định cất giọng nài nỉ nhưng chưa kịp mở miệng đã thấy tay áo bị giật giật. Rồi tiếng thằng Mạnh run run sau lưng:

- Về đi thôi, chị Hạnh ơi!

Nhỏ Hạnh nheo mắt:

- Em sợ hả?

- Ừ, em sợ ...

- Tụi em không sợ đâu! – Như để trả lời Mạnh, Quý rờm đồng thanh lên tiếng – Tụi em hứa sẽ nhất nhất nghe theo lời các anh. Tụi em chỉ đi phía sau thôi.

Anh Phong cau mày:

- Thế nhờ gặp chuyện gì bất trắc ...

- Thì tụi em ... chạy.

- Hừ, chạy!

Tiểu Long khịt mũi:

- Nếu anh bắt em về lại thành phố thì sáng mai thế nào tụi em cũng tìm cách quay trở lại chỗ này.

- Lúc đó còn nguy hiểm hơn!

Trước sự tấn công quyết liệt của bọn trẻ, anh Phong không biết làm gì hơn là nhún vai một cách bất lực.

Trầm ngâm một thoáng, anh thở hắt ra, mặt nhăn nhó cứ như thể bị ai gì súng vô lương:

- Thôi được, nhưng các em phải tuyệt đối nghe theo lệnh của bọn anh đấy nhé!

Tiểu Long dậm tay lên trời:

- Tuyệt đối!

Nhỏ Hạnh cười:

- Anh yên tâm đi! Tụi em hứa sẽ nghe lời các anh răm rắp mà!

Lúc này, anh Thành đã xốc người đàn ông lạ trên vai và lẻo đẻo bước theo anh Nhật về phía chiếc bè.

Thằng Mạnh ngần ngừ một chút rồi co giò chạy theo anh Nhứt.

Nhỏ Hạnh gọi với theo:

- Em về vui vẻ nhé, Mạnh! Một hai ngày nữa bọn chị sẽ về.

Mạnh dừng bước, ngoảnh ra sau:

- Em có về đâu!

- Ủa, chứ em đi đâu đó?

Mạnh toét miệng cười:

- Em đi lấy ba lô!

Đến bây giờ, bọn Quý ròm mới sực nhớ ra ba lô và các túi vật dụng của tụi nó vẫn còn cột dưới bè.

Thế là không ai bảo ai, cả ba hấp tấp co giò chạy theo Mạnh.

2. Chương 02

Chương 2

Bọn Quý ròm đi ở giữa, anh Phong và anh Lương đi trước dẫn anh Cường đi đoạn hậu, lúc này các anh đã trút bỏ lớp vỏ thổ dân để khôi phục lại vẻ bề ngoài của mình. Theo thứ tự đó, toán người rời bờ sông, men theo các lùm cây rậm, thận trọng tiến vào rừng.

- Hề nghe bất cứ tiếng động gì khả nghi, các em phải nằm rạp ngay xuống nhé! – Anh Phong dặn.

- Dạ.

Quý ròm ứng tiếng đáp, nó đi ngay sau lưng anh Phong và anh Lương.

Nhỏ Hạnh nói:

- Giờ này, chắc bọn chúng rút sâu vào rừng rồi.

- Em cũng mong là vậy! – Thằng Mạnh lo lắng nói – Nếu không, chúng ta sẽ ở ngay trong tầm bắn của chúng mất.

Mạnh vừa nói dứt, anh Phong đã hô:

- Nằm xuống!

Bọn trẻ đồng loạt lao mình xuống cỏ. Anh Phong, anh Cường và anh Lương cũng lập tức bò toài ra đất.

- Chạy được chưa, mấy anh?

Quý ròm vùi mặt xuống cỏ, từ dưới ló tiếng nó vọng lên run rẩy như tiếng dế.

- Gượm đã!

Anh Phong thì thầm, mắt vẫn dán chặt chạy về phía trước.

Anh không phải đợi lâu. Từ bụi cây rậm cách đó một quãng, một bóng người lao vụt ra, chạy ngược theo hướng mọi người đang nấp.

Tên buôn lậu một tay cầm cây súng ngắn, tay kia ôm ngực, loạng choạng chạy đi.

- Hắn bị thương rồi!

Tiếng thì thầm của anh Phong khiến ai nấy lật đật ngược mắt lên.

- Làm sao hắn bị thương được? – Quý ròm dán chặt mắt vào dáng chạy lảo đảo của tên buôn lậu, ngạc nhiên nói – Khi nãy hắn bắn người ta chứ người ta đâu có bắn lại hắn!

Mạnh có vẻ hiểu biết:

- Có thể trước đó bọn chúng đã chạm súng với công an biên phòng hoặc với một toán buôn lậu khác.

Quý rờm hừ mũi:

- Nói như mày! Nếu xảy ra bắn nhau, tội mình phải nghe thấy tiếng súng chứ.

- Có thể địa điểm chạm súng cách đây rất xa! – Mạnh gân cổ, cố nhớ những điều đã xem trên phim, đã đọc trong sách – Cũng có thể họ bắn nhau bằng súng hãm thanh!

Anh Cường đột nhiên lên tiếng:

- Cũng có thể hấn giả vờ bị thương để chúng ta mất cảnh giác!

Anh Lương nói tiếp với vẻ đồng tình:

- Hấn dụ chúng ta đuổi theo để đồng bọn hấn nấp trong rừng bắn ra.

Giả thuyết rừng rợn của hai ông anh khiến Mạnh “tắt dãi” ngay tức khắc. Nó run bần bật, hết ham khoe khoang kiến thức về kỹ thuật quân sự:

- Thế chúng quyết tiêu diệt chúng ta hở anh?

- Chưa biết! – Anh Cường nhún vai – Tốt nhất chúng ta cứ nằm im tại chỗ!

Thế là mọi người tiếp tục dán mình xuống cỏ, hồi hộp chờ đợi.

Nhưng cả toán nằm lâu thật lâu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì khác lạ. Không một bóng người thấp thoáng, không một tiếng động khả nghi, khung cảnh chung quanh càng lúc càng chìm sâu vào tĩnh mịch.

Chiều dần dần buông và sương bắt đầu bốc là là ngọn cỏ.

- Em lạnh quá! – Mạnh rụt rè mở miệng.

Anh Phong quay sang:

- Các em lấy áo khoác ra mặc đi!

Mạnh gãi đầu:

- Muốn lấy áo khoác phải ngồi lên.

- Thì ngồi lên!

Giọng Mạnh như muốn khóc:

- Em sợ bị ... bắn tĩa.

Anh Phong lắc đầu:

- Anh nghĩ chắc chẳng có ai nấp quanh đây đâu!

Trước vẻ mặt ngớ ra của bọn trẻ, anh thành tình ngồi bật dậy, giọng bình tĩnh:

- Nếu muốn đánh úp chúng ta, bọn buôn lậu thừa sức bọc hậu và hốt gọn chúng ta rồi.

Tiểu Long gãi mũi:

- Thế bọn chúng rút lâu rồi hở anh?

- Anh nghĩ thế.

- Nhưng tên vừa rồi ...

- Tên vừa rồi có lẽ do bị thương nên rút lại phía sau.

Nhưng anh Lương và anh Cường chẳng nói gì. Dù sao thì sự tĩnh lặng của khu rừng dường như đang bác bỏ giả thuyết của hai anh.

Chờ bọn trẻ mặc áo xong, anh Phong khoát tay:

- Chúng ta đi!

Quý ròm hỏi:

- Đi đâu?

- Lăn theo dấu vết của tên bị thương.

Nhưng mọi người chưa kịp cất bước, Mạnh đã hét giặc:

- Chờ chút!

- Gì nữa thế?

Mọi người ngoảnh lại, thấy Mạnh đã cởi áo khoác ra. Nó máng chiếc áo vào một cành cây mới bẻ và chìa ra khỏi bụi rậm.

Nó vung vẩy chiếc áo một hồi rồi trịnh trọng hất đầu:

- Bây giờ đi được rồi!

Tiểu Long cau mày:

- Mày làm trò gì thế hở nhóc?

Mạnh toét miệng cười:

- Em muốn thử xem có ai phục kích không? Nếu anh Phong đoán sai, bọn buôn lậu đã “tĩa” chiếc áo của em rồi.

Anh Cường vuốt tóc Mạnh, vui vẻ:

- Mưu mẹo hay đấy! Nhưng tiếc là lần này anh Phong đã đoán đúng quá.

Toán người ra khỏi chỗ nấp, lò dò tiến về chỗ bụi cây khi nãy tên buôn lậu mai phục.

- Hắn bị thương thật chứ không phải giả vờ!

Nhỏ Hạnh chỉ tay xuống dấu máu lổm đổm trên mặt đất.

Mọi người lần theo dấu máu và những vệt cỏ bị dập nát, ngược dần lên hướng bắc.

- Hắn đi về phía thác nước! – Anh Phong tự lự nói.

Anh Cường gật gù:

- Chắc hẳn định rút vào hang Dơi.

Anh Lương không nói gì nhưng mặt mày lộ vẻ dăm chiêu.

Mọi người cứ thế dọ dẫm bước. Anh Phong dẫn đầu, thỉnh thoảng lại dừng chân nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, rồi lại vẩy tay ra hiệu tiến tới.

Đi hơn một tiếng đồng hồ thì mọi người đã nghe tiếng thác chảy từ xa vẳng lại.

- Sắp tới rồi! – Anh Cường nói.

Thằng Mạnh không nhin được lo lắng:

- Nhỡ chạm trán với bọn buôn lậu, chúng ta làm sao toàn mạng trở về hở anh?

Anh Cường chưa kịp đáp, Quý ròm đã vọt miệng:

- Chúng ta sẽ không chạm trán với bọn chúng. Chỉ bí mật theo dõi thôi.

- Bọn chúng cũng không đông như người đàn ông kia nói đâu! – Nhỏ Hạnh đột ngột chen ngang – Căn cứ vào dấu vết trên cỏ, Hạnh đoán bọn chúng tối đa là hai tên thôi.

- Anh cũng nghĩ như vậy!

Anh Phong nói, và nhìn nhỏ Hạnh bằng ánh mắt vui vẻ thay cho lời khen.

Lát sau, mọi người đã đến chỗ thác nước.

- Đẹp quá! – Nhỏ Hạnh ngấm màn nước như một dải lụa trắng chảy xuống từ trên cao, buột miệng kêu lên
- Còn đẹp hơn cả thác Prenn!

Quý ròm tấm tắc:

- Xây dựng khu du lịch ở chỗ này thật là tuyệt!
- Hang Dơi ở đâu hả anh? – Tiểu Long hỏi.
- Kia kìa!

Theo tay chỉ của anh Phong, bọn trẻ chú mắt vào một miếng hang đen ngòm ăn vào ruột ngon dồi đá ong ngay cạnh chân thác.

- Nằm xuống!

Quý ròm đột ngột hét lên.

Trước khi kịp nhìn thấy tên buôn lậu đang ngồi tựa lưng vô tảng đá cạnh cửa hang vung súng lên, cả toán đã nằm bẹp xuống đất.

Nhưng chẳng có tiếng súng nào vang lên. Ai nấy đều thấy rõ tên buôn lậu lấy cở nhiều cái liền nhưng nòng súng vẫn im lìm như khúc gỗ.

Anh Phong mừng rỡ:

- Súng hết đạn rồi!

Như để chứng minh cho lời nhận xét của anh, tên buôn lậu bực bội vút cây súng xuống chân rồi luống cuống trèo vào cửa hang tối mò.

3. Chương 03

Chương 3

Thằng Mạnh thấy tên buôn lậu quăng súng đi thì hăng hái lắm:

- Bây giờ chúng ta tiến vào hang chứ? Bấy người chẳng lẽ sợ một người?

Tiểu Long hừ mũi:

- Mày đừng quên, theo như anh Phong và chị Hạnh suy đoán thì bọn chúng còn một tên nữa đấy.
- Em chả sợ! – Mạnh dẫu môi – Tên kia chắc đã chuồn đi từ đời nào đời nao rồi. Nếu hắn còn ở đây thì đã chạy ra tiếp cứu cho tên kia chứ có đâu lại bỏ mặc đồng bọn như thế.

Lý lẽ của Mạnh không phải là không có lý.

Đến anh Phong cũng phải gục đầu:

- Một ý kiến hay!

Khi nãy anh Cường khen Mạnh giỏi mưu mẹo, bây giờ tới phiên anh Phong khen nó có ý kiến hay, chưa bao giờ Mạnh được khen nhiều như thế. Và lẽ tất nhiên là mặt nó vênh vác trông phát ghét.

Không biết có phải vì ghét cái mặt thằng Mạnh hay không mà Quý ròm thỉnh linh thêm một câu:

- Nhưng dù trong hang chỉ có một tên đi nữa thì chúng ta cũng không nên mạo hiểm tiến vào đó trong lúc này.

Nhỏ Hạnh phụ họa:

- Hạnh cũng nghĩ chúng ta nên ở ngoài này, chờ trời sáng hẵng vào hang!

Mạnh chưa kịp phản đối, Tiểu Long đã “đế” thêm:

- Đúng rồi, kiếm chỗ nghỉ và ăn tối đã! Từ trưa đến giờ chúng ta đã ăn gì đâu!

Thế là Mạnh xui lơ ngay lập tức. Vì vừa nghe nhắc đến chuyện ăn uống, bụng nó đã lập tức sôi lên. Và khi bao tử con người ta sôi lên thì dĩ nhiên khí phách con người ta xẹp xuống.

Anh Phong cẩn thận ra lệnh cho cả toán lùi xa khỏi ngọn đồi thêm hai mươi mét, vừa đủ ngoài tầm nguy hiểm nhưng vẫn có thể quan sát được động tĩnh chỗ cửa hang.

Tiểu Long trải tấm bạt dưới gốc cây và anh Cường nhanh nhẹn lôi bánh mì, dăm bông và các hộp thịt ra khỏi ba lô trước ánh mắt hau háu của bọn trẻ.

Tối hôm đó, phải nói là chưa bao giờ bọn Quý ròm cảm thấy ngon miệng như thế, nhất là sau bữa ăn trưa nhạt thếch với nấm mèo.

Ăn xong, thằng Mạnh không chịu ngồi yên. Nó muốn được khen nữa nên chạy loăng quăng kiếm củi về nhóm lửa. Nào ngờ, lần này nó vừa ôm mớ củi khô về, chưa kịp mở miệng khoe tích, Quý ròm đã nhún vai:

- Vứt đi mày! Rõ là nhanh nhẩu đoảng!

Quý ròm làm thằng Mạnh muốn khụy ngay xuống.

- Sao lại vứt? – Mạnh tròn xoe mắt – Bộ tối ngủ mình không đốt lửa hử?

- Không cần đâu em! – Anh Cường mỉm cười – Chúng ta đang ở cạnh bọn buôn lậu, đốt lửa lên chẳng khác nào báo cho bọn chúng biết là chúng ta đang ở đây.

Đêm đó, Tiểu Long cùng các anh Phong, Cường, Lương chia nhau ra trực. Bọn Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh được miễn, quần mền nằm ngủ thẳng cẳng.

Trái với lo lắng của mọi người, đêm trôi qua thật bình yên. Phần vì mệt mỗi hai ngày qua, phần ý vào sự che chở, bảo vệ của mấy ông anh, bọn trẻ ngủ say sưa. Nhìn những gương mặt đang mê mải giấc nồng kia, cứ tưởng như chúng đang vui mình trong giường êm nệm ấm chứ không phải là đang nằm ngủ giữa rừng hoang.

Đến tám giờ thì bọn trẻ bị đánh thức:

- Dậy đi mấy em! Tối giờ rồi!

Tiểu Long lồm cồm ngồi dậy trước tiên, đưa tay dụi mắt:

- Vào hang hử mấy anh?

- Ủ, vào hang.

Hai tiếng “vào hang” như gáo nước lạnh dội vào đầu Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh. Ngay lập tức, ba đứa bật lên như lò xo ở dưới lưng.

Mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Nhưng mới xốc ba lô trên vai, chưa kịp nhích chân, anh Lương đã trầm giọng:

- Ngồi cả xuống! Có người đang tiến về phía chúng ta!

Mọi người liền ngồi thụp xuống, đồng tai nghe ngóng.

Quả nhiên, một lát sau, ai nấy đều nghe rõ có tiếng sột soạt ở phía sau lưng. Tiếng sột soạt mỗi lúc một gần.

Anh Cường hồi hộp thì thào:

- Bọn chúng bọc hậu!

Anh Phong nhắm mắt một lúc rồi mở ra, khẽ giọng:

- Chỉ có một tên hà!

Một ý nghĩ lóe lên trong óc Tiểu Long. Ý nghĩ đó mạnh mẽ đến mức nó không kịp cân nhắc, đã vội vàng khom người bỏ đi.

- Tiểu Long! – Anh Cường gọi giật – Em làm gì thế?

Tiểu Long quay lại, khoát tay ra hiệu. Cái khoát tay của nó mơ hồ đến mức mọi người chẳng hiểu nó muốn nói gì. Quý ròm liền nhanh nhẩu “phiên dịch”:

- Nó bảo mọi người cứ yên tâm!

Anh Phong tò mò:

- Tiểu Long đi đâu thế?

Quý ròm lại đáp, lần này không phải là “phiên dịch” mà là “đoán mò”:

- Nó định bắt sống tên kia.

Anh Phong lo âu:

- Liệu linh quá!

- Không sao đâu! – Quý ròm nói với vẻ hãnh diện – Tại anh không biết đó thôi, Tiểu Long được mệnh danh là “Song phi cước thiết đầu công”! Một mình nó thừa sức hạ gục cả chục tên!

Quý ròm quảng cáo một tràng khiến anh Phong ngẩn ngơ, chẳng biết nó ba hoa thiên địa những gì.

Nhưng anh không có thì giờ hỏi lại: Ở lùm cây trước mặt, bóng Tiểu Long vụt nháng lên, rồi lập tức có tiếng người đổ huych, kèm theo một tràng nguyền nguyền:

- A ... a ... a ... ặc ... ặc ...

Rõ là Tiểu Long đã chẹn được cổ địch thủ.

Mọi người chưa kịp thở phào đã nghe tiếng Tiểu Long bắt thần hét lên:

- Á ... á ...

- Chết rồi! – Anh Cường thẳng thốt buột miệng.

Chẳng ai bảo ai, cả bọn vội chồm dậy khỏi chỗ nấp, vọt miệng tới trước.

Nhưng rồi ai nấy đều sững cả lại. Trước mặt mọi người, ngay cạnh bụi cây rậm, anh Nhựt đang ngồi bệt dưới đất nhả nhó đưa tay xoa bóp nơi cổ. Tiểu Long nhấp nhồm nửa quỳ nửa ngồi phía sau, loay hoay phủi bụi trên lưng áo “đối thủ”, mặt mày lộ vẻ áy náy, ngượng ngập. Hóa ra tiếng kêu vừa rồi của Tiểu Long là do sưng sốt chứ không phải do bị đối phương tấn công.

Anh Cường chớp mắt:

- Sao Nhựt không lên tiếng gọi mà thậm thà thậm thụt thế? Làm tụi này sợ hết hồn!

- Gọi sao được mà gọi! – Anh Nhựt lồm cồm đứng lên, mặt méo xệch – Sáng nay, tôi quay lại chỗ cũ, chẳng thấy tín hiệu nào để lại, thế là phải dò dẫm men ngược lên đây. Chẳng biết quân ta ở đâu, quân địch ở chỗ nào, làm sao dám lên tiếng!

Quay qua Tiểu Long, anh trợn mắt, đùa:

- Đã thế, lại đụng đầu ông mãnh khỏe như vâm này nữa! Thật xui quá là xui!

Anh Phong mỉm cười:

- Tụi này đâu có ngờ Nhựt quay trở lên! – Rồi anh cau mày – Sao, có chuyện gì thế? Người đàn ông đó thế nào rồi?

Anh Nhựt thở hắt ra:

- Ông ta chuồn mất rồi!

- Chuồn? – Anh Phong há hốc miệng – Chuồn lúc nào? Sao lại chuồn?

Anh Nhựt tắc lưỡi:

- Về tới thành phố, ông ta vẫn chưa tỉnh. Tôi và anh Thành đưa ông ta vào bệnh viện ngay. Cứ nghĩ tình trạng sức khỏe ông ta như thế, ít nhất phải đến hôm sau mới hồi phục, hai anh em bèn quay về nhà tắm rửa, ăn uống, nghỉ ngơi. Nào ngờ sáng sớm hôm nay tôi và anh Thành quay lại thì nhân viên bệnh viện báo ông ta đã bỏ trốn từ khuya hôm qua rồi.

- Là thật! – Anh Phong bóp trán – Tại sao ông ta phải lén đi như vậy nhỉ?

Anh Cường liếc môi:

- Hay ông ta lo lắng cho tông tích của những người khác trong toán địa chất, nên vừa tỉnh dậy đã vội đi tìm.

- Chả rõ nữa! – Anh Nhựt nói, và trước cặp mắt dò hỏi của mọi người, anh cho tay vào túi áo lôi ra một mảnh da dê bé bằng bàn tay – Tuy nhiên, nhân viên trực bệnh viện đã nhặt được một vật rất lạ!

Mọi người dán mắt vào mảnh da dê trên tay anh Nhựt:

- Gì thế?

- Một tấm bản đồ.

Anh Phong đón lấy mảnh da, đưa lên sát mắt, thận trọng ngắm soi.

Anh Lương hỏi:

- Tấm bản đồ này là của người đàn ông đó sao?

- Nhân viên bệnh viện không xác định được! – Anh Nhựt lắc đầu – Ngoài ông ta ra, trong phòng còn có ba người khác. Sáng nay, hai người đã xuất viện, nên không rõ tấm bản đồ này là do ai đánh rơi.

- Tấm bản đồ da dê này chắc chắn là của người đàn ông mà chúng ta đã gặp! – Anh Phong chậm rãi nói.

Thằng Mạnh không kềm được thắc mắc:

- Làm sao anh biết?

- Vì đây là bản đồ vẽ địa thế của vùng này.

Anh Phong ngồi xuống và trải tấm bản đồ xuống cỏ, chỉ tay vào từng ký hiệu trên đó:

- Đây là dòng sông chúng ta đã biết. Đây là khu rừng bên hữu ngạn. Đây là thác nước trước mặt chúng ta. Chỗ mũi tên trở vào chính là ngọn đồi đá ong ...

4. Chương 04

Chương 4

Anh Phong nói tới đâu, mọi người gục gặc đầu tới đó. Vì anh nói đúng quá. Không nghi ngờ gì nữa, nơi mọi người đang dừng chân đích thị là nơi tấm bản đồ nói tới.

Tiểu Long mân mê tấm bản đồ, lẩm bẩm:

- Là thật! Sao ông ta lặn tấm bản đồ này trong người kia?

Anh Lương thản nhiên:

- Ông ta là nhà địa chất mà.

- Nhựt có biết ông ta tên gì không? – Anh Phong chợt hỏi.

- Nhân viên bệnh viện bảo ông ta khai ông ta tên Tài.

- Ông ta làm ở cơ quan nào?

Anh Nhựt lắc đầu:

- Điều đó thì chịu.

Thằng Mạnh cầm lấy tấm da dê, miết tay lên đó một hồi, hít hà:

- Êm quá!

Rồi nó xoay ngang xoay dọc tấm da, tặc tặc lưỡi:

- Dám đây là bản đồ giấu của lắm à.

- Có thể lắm! – Quý ròm hùy theo – Chứ nếu không, các nhà đi chất kéo đến đây làm gì! Chốn này có gì mà khảo sát!

Nhỏ Hạnh chìa tay về phía Mạnh:

- Đưa chị xem qua một tí nào!

Trong khi nhỏ Hạnh nhú mày quan sát tấm da dê thì bọn Quý ròm nhú mày hồi hộp quan sát nó. Nhỏ Hạnh có trí nhớ siêu phàm, lại nhồi nhét trong đầu không biết bao nhiêu là kiến thức thu lượm được từ sách báo; xưa nay nó được bạn bè mệnh danh là “nhà thông thái”, là “bộ từ điển biết đi” đâu phải là chuyện ngẫu nhiên. Có thể nói, điều gì nhỏ Hạnh đã “phán” ra thì khó mà sai chạy được.

Nói tóm lại, nếu bây giờ nó bảo đây là tấm bản đồ kho báu thì dứt khoát cả bọn sẽ giàu to.

Nhưng khổ nỗi nhỏ Hạnh không chịu “phán” theo sự mong đợi của bọn Quý ròm. Nó xem xét tấm da dê trên tay một lúc rồi nhún vai:

- Hạnh chưa từng thấy qua một tấm bản đồ da dê bao giờ nhưng dù sao vẫn có cảm giác tấm bản đồ này rất lạ. Hạnh phải suy nghĩ thêm mới hiểu được.

Nghe nhỏ Hạnh hứa hẹn cái khoản “suy nghĩ thêm”, mặt mày bọn Quý ròm lập tức xịu xuống.

Tiểu Long đưa tay quẹt mũi:

- Thế Hạnh thấy lạ chỗ nào?

Còn thằng Mạnh thất vọng ra mặt:

- Chị Hạnh nói vậy, chắc đây không phải là bản đồ kho báu rồi.

Nhỏ Hạnh mỉm cười, nheo nheo mắt:

- Bây giờ thì chưa thể nói thêm, cũng chưa thể kết luận gì được đâu!

Anh Phong đứng lên, vỗ hai tay vào nhau:

- Thôi, chuyện tấm bản đồ tính sau. Bây giờ chúng ta đi!

- Đi đâu thế? – Anh Nhựt ngơ ngác.

Anh Phong chỉ tay vào miệng hang tối om chỗ ngọn đồi đá ong:

- Bây giờ chúng ta chui vào đó.

R thấy anh Nhựt vẫn ngần tò te, anh Phong liền vắn tắt thuật lại câu chuyện về tên buôn lậu chạy trốn.

- Thế anh vẫn nghĩ hắn đang ở trong đó một mình à? – Nghe xong, anh Nhựt bắn khoả hời lại.

Anh Phong gật đầu:

- Cứ theo những gì đã diễn ra thì nhiều phần chắc là như vậy.

- Tôi vẫn thấy trong chuyện này có điều gì đó khó hiểu! – Anh Nhựt cau mày.

- Nhựt cho rằng ở trong hang không chỉ có một tên thôi sao?

- Tôi không biết! – Anh Nhựt lắc đầu – Tôi chỉ thắc mắc tại sao tụi buôn lậu lại bỏ rơi đồng bọn của mình?

Câu chuyện cầu hai ông anh khiến thằng Mạnh ngứa ngáy ghê gớm. “Máu hình sự” chảy trong người nó nghe rần rật. Nó đi tò tò sau lưng, cố nhìn được một lúc. Tối khi nghe anh Nhứt thắc mắc “ngô nghê” quá thì nó không làm sao bắt nó giữ lịch sự được nữa:

- Có gì đâu mà không hiểu! Chẳng qua là bọn buôn lậu tưởng tên đồng bọn đã chết rồi.

Anh Cường khịt mũi:

- Chúng ta sẽ tìm hiểu lý do sau. Điều quan trọng lúc này là làm sao xác định được trong hang có bao nhiêu tên!

- Chỉ có một tên bị thương hôm qua thôi! – Quý ròm lên tiếng – Nếu trong hang đông người, bọn chúng đã xông ra rồi. Chúng đâu có ngán gì chúng ta.

- Quý nói đúng – Anh Phong lim dim mắt – Anh cũng cho rằng lúc này trong hang Dơi chỉ có mỗi một tên thôi.

Thằng Mạnh phân vân hỏi:

- Thế sao hôm qua anh và chị Hạnh quả quyết là hai tên?

- Đúng là có hai tên buôn lậu xuất hiện ở vùng này. Nhưng một tên đã chạy mất rồi.

Anh Phong vừa đáp vừa tiến lên dẫn đầu toán người. Từ chỗ mọi người trò chuyện đến hang Dơi không xa, nhưng phải đi vòng qua một vùng lầy nhỏ, nằm ở cuối hồ nước được tạo ra bởi dòng nước xoáy đến chân thác.

Lúc này, đồng hồ trên tay nhỏ Hạnh đã chỉ con số 9. Mặt trời lên cao, chiếu ánh sáng lấp lánh xuống ngọn thác và mọi người có thể trông rõ chiếc cầu vòng sắc sỡ kết từ những bụi nước li ti vắt ngang qua trước mặt.

Chưa bao giờ bọn Quý ròm nhìn thấy một chiếc cầu vòng ở gần đến thế. Bọn trẻ ngấm mê mải đến nỗi anh Phong phải lên tiếng:

- Ngấm thế đủ rồi, các em!

Bọn trẻ ngoảnh lại, thấy cả toán đã qua khỏi vùng lầy lúc nào không hay, và hang Dơi đang ở rất gần trước mắt.

Đến cách cửa hang khoảng mười mét, toán người dừng cả lại, túm tụm vào nhau, nhún cổ nghiêng nhó.

Cửa hang nằm ở sát chân đồi, chỉ rộng vừa đủ một người chui lọt.

Thằng Mạnh hôm qua hăm hở đòi chui vào hang là thế, nay đứng nhìn cái cửa hang đen ngòm một hồi đã nghe lạnh toát sống lưng.

Bắt gặp vẻ nhón nhác của Mạnh, Quý ròm vờ hắng giọng:

- Thằng Mạnh vào trước đi!

- Eo ôi, em không dám đâu!

Mạnh vừa nói vừa lắc đầu quây quây, thậm chí nó nhanh chân thụt vội ra sau mấy bước, mắt lăm lét liếc về phía cửa hang, cứ như có một con cạp sắp sửa nhảy bổ ra từ cái hốc bí hiểm đó.

- Hôm qua mày hăng lắm mà! – Quý ròm nheo mắt.

Mạnh rụt cổ:

- Đó là hôm qua thôi!

Tiểu Long giật tay anh Phong:

- Chúng ta bắt đầu vào hang chứ anh!

- Từ từ đã! – Anh Phong nói với vẻ dăm chiêu – Có lẽ chúng ta nên quan sát kỹ ngọn đồi này trước khi hành động.

- Chúng ta nên rào quanh ngọn đồi một vòng! – Anh Cường đưa ý kiến – Tôi không nghĩ hang Dơi này chỉ trở có một cửa duy nhất.

Đề nghị của anh Cường nhanh chóng được mọi người chấp nhận. Trước khi xông vào nơi hiểm yếu, biết căn kê những ngoắt ngoáy của nó để tiện đường tiến thoái dầu sao cũng tốt hơn.

Sau khi cắt cử anh Cường và anh Lương ở lại canh chừng cửa hang, anh Phong, anh Nhựt cùng bọn Quý ròm bắt đầu cuộc do thám quanh chân đồi.

- Ngọn đồi này không lớn! – Anh Phong nhìn bọn Quý ròm, nói với vẻ trấn an – Chừng một tiếng đồng hồ là tối đa, chúng ta sẽ trở về chỗ cũ.

- Anh đừng lo! Tụi em lang thang trong rừng hai ngày còn được, đi một tiếng đồng hồ ănnhằm gì!

Thằng Mạnh hăng hái đáp, mặt tươi rói rói vì không phải chui vào hang Dơi.

Ước tính của anh Phong phải nói là khá chính xác. Chỉ không chính xác ở chỗ, nếu đi giáp vòng một lèo không nghĩ thì đúng là chỉ mất khoảng một tiếng đồng hồ là cùng. Nhưng toán người của anh lại phải dừng lại nhiều lần. Vì cứ chốc chốc, một người trong bọn lại reo lên:

- A! Ở đây có một cái cửa hang nè!

Cả chục lần reo như vậy, có nghĩa là có cả chục cái cửa hang bí mật được phát hiện.

Đồi đá ong cây cối không um tùm cũng chẳng có loại cây lớn, nhưng những cây chà là, những cây mua, các bụi cây dại và các loài rêu thưa sức phủ kín các miệng hang, nếu không cố ý tìm kiếm thì không ai có thể nhận ra.

Khi mọi người phát hiện đến cái cửa hang thứ mười thì anh Phong thở hắt ra:

- Như vậy thì tên buôn lậu đã thoát ra khỏi cửa hang từ đời tám hoánh rồi!

Anh Nhựt tắc lưỡi:

- Trước đây chúng ta sơ ý quá! Lẽ ra phải tìm hiểu kỹ cái hang này!

Anh Phong nhún vai:

- Tụi này đã có ý định vào xem hang Dơi nhưng chưa có dịp. Vả lại, trước đây chẳng ai nghĩ chốn này là nơi ẩn náu của bọn buôn lậu.

- Coi kìa! – Quý ròm bắt thần kêu lên! – Hình như ngọn đồi này bị sạt mất một mảng.

Theo tay chỉ của Quý ròm, ai nấy đều nhận ra sườn đồi phía bắc lõm xuống một cách bất thường.

Anh Nhựt nheo mắt nhìn một lúc rồi trầm ngâm:

- Chắc là do đất sụt.

Anh Phong lắc đầu:

- Đồi đá ong không thể tự nhiên sụt lở được. Có thể do một nguyên nhân gì đó.

- Nguyên nhân gì?

- Cái đó thì không biết được.

- Về mau đi kéo anh Cường và anh Lương sốt ruột! – Tiểu Long khịt mũi giục – Chúng ta đâu phải là những nhà địa chất mà quan tâm đến chuyện đất sụt.

Trước sự nhắc nhở của Tiểu Long, mọi người thôi bàn tán về chuyện ngọn đồi. Anh Phong hồi hã vượt lên trước khiến những cẳng chân phía sau phải gấp gáp khua theo.

Quả như Tiểu Long dự đoán, khi vòng về chỗ cửa hang, từ xa mọi người đã thấy anh Cường và anh Lương hết đứng lên lại ngồi xuống, bộ tịch nhấp nhúm cứ như có một cái ổ kiến ngay chỗ đó.

- Gặp phải chuyện gì bất trắc hả?

Đợi toán người gần tới, anh Cường lật đặt hỏi.

Anh Nhứt cười:

- Có gặp chuyện gì đâu.

Anh Lương nhăn nhó:

- Thế sao giờ này mới về tới?

- Hai anh đừng trách! – Thằng Mạnh hươ tay – Tại tụi này tìm thấy cả chục cái cửa hang lặn.

- Cả chục cái? Anh Lương há hốc miệng.

- Thật không tin được! – Anh Cường hai tay ôm đầu – Hang gì mà trở lăm cửa thế?

- Có thể kết luận đây không phải là cái hang tự nhiên, mà do con người tạo ra! – Quý ròm nhận xét.

- Hang này do con người đào? – Anh Lương hỏi lại với vẻ ngờ vực.

- Chắc chắn đây là hang nhân tạo! – Anh Phong gật đầu – Chỉ không biết ai đào, đào vào lúc nào và để làm gì thôi!

Mạnh hùng hồn:

- Thì bọn buôn lậu đào để làm sào huyệt chứ còn ai vô đây nữa!

Quý ròm rất muốn phản bác ý kiến của thằng Mạnh nhưng chẳng nghĩ được cách giải thích nào hợp lý, đành ngoảnh cổ hỏi anh Phong:

- Bây giờ mình làm gì hở anh?

Anh Phong buông một câu khiến thằng Mạnh dựng tóc gáy:

- Chia nhau vào hang.

- Vào hang ... để ... để làm gì? Mạnh lắp bắp – Anh chẳng bảo tên buôn lậu đã cao chạy xa bay rồi sao?

- Đó là anh suy đoán thế thôi! Có thể hấn vẫn còn ở trong đó!

Anh Phong không trả lời còn đỡ; anh nói xong, thằng Mạnh muốn ngã lăn ra đất quá.

Quý ròm vội đỡ lưng thằng oắt:

- Đừng xỉu, mày!

Mạnh níu tay Quý ròm, lúc này nó chẳng còn muốn ra oai tí ti nào:

- Em không vào hang đâu. Em sợ lăm!

- Dễ thôi! – Quý ròm cười hì hì – Sợ thì mày đứng đây canh cửa, để mọi người vào!

- Í! – Mạnh nhảy dựng – như vậy càng dễ sợ hơn! Em không ở ngoài này một mình đâu!

Thái độ chết nhát của Mạnh khiến mọi người không thể nhịn được cười.

Quý ròm càng trêu già:

- Được rồi, tao sẽ đi với mày. Có gì, tao sẽ chiến đấu đến cùng để bảo vệ mày.

Mạnh nhìn bộ xương cách trí của ông anh, giọng muốn khóc:

- Anh mà bảo vệ em ấy ư?

Không muốn làm thằng oắt hoang mang hơn nữa, Tiểu Long đặt tay lên vai Mạnh, tủm tỉm:

- Nếu mày không muốn đi với ông anh ròm của mày thì đi với tao vậy!

Chỉ đến lúc đó, mặt mày thằng Mạnh mới tươi lên được chút xíu.

5. Chương 05

Chương 5

Thằng Mạnh chỉ tươi được chút xíu thôi. Đến lúc bắt đầu vào hang thì trống ngực nó đánh thình thình trở lại.

Theo sự phân công, nó cùng Tiểu Long, anh Phong, anh Nhứt xâm nhập vào một trong những cửa hang ở phía tây ngọn đồi.

Cửa hang hẹp nên chỉ có thể chui từng người một. Anh Phong chui vào trước, kế đến là Tiểu Long. Tiếp theo là Mạnh. Sau cùng mới đến anh Nhứt. Theo cái trật tự đó, Mạnh ở vào vị trí có thể nói là an toàn nhất. Thế nhưng không hiểu sao Mạnh run quá. Có lẽ do khung cảnh chật chội, tối tăm trong hang.

Anh Phong lom khom đi trước, tay quét đèn pin nhơang nhơang. Ba người còn lại lặng lẽ theo sau.

Trần hang thấp nên ai nấy phải cúi đầu, kể cả người thấp nhất là thằng Mạnh.

Nhưng càng tiến về phía trước, Mạnh có cảm giác đường đi càng rộng ra và trần hang cao lên từng chút một. Nó nhận thấy mình thẳng lưng lên dần. Tới một lúc, nó đưa tay lên khỏi đầu, khua khoắng trong không khí cả buổi mà chẳng chạm vào vật gì.

Trong bóng tối, Mạnh đoán mọi người cũng đã đứng thẳng người lên như mình.

- Có phát hiện gì lạ không anh?

Thằng Tiểu Long thì thầm vang lên ngay trước mặt Mạnh.

- Hình như đây là một cái hang bỏ hoang!

Anh Phong đáp, và phụ họa cho anh là mùi mốc cũ kỹ xộc vào mũi mọi người.

Đối với anh Phong, anh Nhứt và Tiểu Long, cái mùi ẩm mốc này tất nhiên là rất khó ngửi. Chỉ riêng Mạnh là cảm thấy dễ chịu. Đơn giản vì cái mùi này xác nhận hang Dơi không phải là sào huyệt của bọn buôn lậu. Như vậy có nghĩa là không có mối đe dọa nào đang rình rập chờ đợi toán người ở phía trước.

Nhưng thằng Mạnh chết khiếp đi. Tỉnh tỉnh được một chút, nó lại bắt đầu ngửa miệng:

- Sao chẳng thấy con dơi nào bay ra hử anh?

- Vì trong này không có dơi.

- Không có dơi à? – Mạnh ngạc nhiên – Thế sao gọi là hang Dơi?

Tiếng anh Nhứt cười nhỏ sau lưng:

- À, cái tên đó là do anh tự đặt. Đặt cho vui vậy thôi!

Mạnh định tiếp tục chất vấn nhưng ngay lúc đó trán nó bỗng đụng đánh “cốp” vào gáy Tiểu Long.

- Ui da! – Mạnh đưa tay xoa trán – Sao tự nhiên anh đứng lại thế?

- Im nào! – Tiểu Long nạt khề.

Lúc này Mạnh kịp nhận ra ở phía trước anh Phong cũng đang dừng bước.

Ánh đèn pin chạy ngang chạy dọc trên vách hang và dưới luồng ánh sáng loang loáng đó, Mạnh lơ mơ thấy cả toán đang đứng trước một ngã ba.

- Nên rẽ phía nào nhỉ?

Anh Phong lăm bắm, chả rõ anh hỏi mọi người hay tự hỏi mình.

Ở phía sau, anh Nhứt lấy đèn pin ra khỏi túi quần. Ánh đèn trên tay anh nhá lên, kèm theo câu nói:

- Hay chúng ta chia làm hai toán? Tôi và Mạnh rẽ trái, còn anh Phong và Tiểu Long rẽ phải.

Thằng Mạnh nghe nói phải tách khỏi Tiểu Long thì rét lạnh. Nó không quên anh Nhựt yếu như sên, “Song phi cước” Tiểu Long chỉ cần ra một đòn đã chẹn được cổ. Nó vội vàng lên tiếng:

- Theo em thì ...

Thấy thằng oắt ngập ngừng, anh Phong động viên:

- Em có sáng kiến gì cứ nói ra đi Mạnh!

Mạnh liếm môi:

- Sáng kiến của em là ... là chúng ta không nên tách làm hai toán.

Anh Phong gật gù:

- Nghĩa là bốn người chúng ta vẫn đi chung với nhau?

- Dạ.

- Thế chúng ta sẽ rẽ trái hay rẽ phải?

- Dạ, không rẽ bên nào hết ạ.

- Nghĩa là sao?

Anh Phong chưng hửng hỏi lại. Trước câu trả lời của Mạnh, không chỉ anh sửng sốt mà cả anh Nhựt lẫn Tiểu Long cũng ngỡ ngàng đồng tai chờ xem thằng oắt có đề nghị hay ho gì.

- Nghĩa là ... – Mạnh nuốt nước bọt – nghĩa là ... chúng ta quay trở ra ngoài.

“Sáng kiến” của Mạnh khiến ba ông anh nó muốn khóc quá chừng chừng.

Tiểu Long đưa hai tay lên trời:

- Trời ơi là trời! Mày có điên không hở Mạnh?

- Em không điên! – Mạnh làu bàu – Hang này không có người ở, mình chui vào làm chi?

Tiểu Long hừ mũi:

- Nhưng hôm qua một tên buôn lậu đã lén vào trong này.

Mạnh gân cổ:

- Anh Phong đã bảo nó chui ra từ đời nào đời nào rồi mà.

- Đó là anh đoán thế thôi! – Anh Phong nói như thể đánh chính – Vì hang này có nhiều cửa quá!

- Dứt khoát là hắn đã ra khỏi hang rồi! – Mạnh nói bằng giọng quả quyết như thể nếu nó nói sai thì cứ treo cổ nó quách cho rồi.

- Thế mà tao lại nghĩ khác mày cơ đấy! – Tiểu Long nhếch mép trong bóng tối – Tao thì tao cho rằng hắn vẫn còn trong hang.

- Có thể lắm! – Tiếng anh Nhựt vang lên – Hắn bị thương nặng như thế, khó mà chạy trốn được.

Thấy ba ông anh đều hè nhau phản đối mình, Mạnh tức muốn xị khói lỗ tai. Nhưng nó vừa hắng giọng, chưa kịp thốt tiếng nào, bất thần một tiếng động từ đằng trước vọng tới chắn ngang câu nói của nó.

Mọi cái miệng lập tức im bật và mọi vành tai lập tức động lên, hồi hộp nghe ngóng. Ánh đèn pin trên tay anh Phong tắt phụt, kèm theo tiếng thì thào:

- Có người!

Anh Nhựt len tới trước, phấp phỏm hỏi:

- Từ phía nào thế?

- Không rõ.

Toán người lại đứng im, thấp thỏm chờ đợi.

Lại một tiếng động nữa vang lên nghe giống như tiếng chân đạp trên sỏi. Lần này mọi người xác định được tiếng động vọng tới từ bên tay phải.

Anh Phong vẫn không nhúc nhích. Chỉ có tiếng anh nhẹ như gió thoảng:

- Ai thế nhỉ?

Tiểu Long ào ào đáp:

- Tên buôn lậu chứ ai.

Anh Nhựt nghĩ khác:

- Hay là cánh anh Cường?

Mạnh tất nhiên chẳng có “sáng kiến” gì. Mà nếu có, nó cũng chẳng nói được. Vì đâu có ai run giùm nó. Bụng nó đang co giật từng chớp, cứ như có ai chơi ác bóp lấy bóp để.

Nó nghe tiếng Tiểu Long đề nghị:

- Mình liên lạc thử coi!

Trước khi chia làm hai toán, mọi người đã thống nhất với nhau tín hiệu liên lạc: hai tiếng – ba tiếng – hai tiếng, tức một chuỗi bảy tiếng cách quãng hai lần.

Không đợi Tiểu Long nhắc đến lần thứ hai, anh Phong gõ đèn pin vào vách hang.

“Cộc cộc – cộc cộc cộc – cộc cộc”, một chuỗi âm thanh vang lên, chạy dài trong hang. Sau khi tín hiệu phát đi, ai nấy phập phồng chờ đợi. Nhưng hai phút, rồi năm phút trôi qua, vẫn chẳng có tín hiệu đáp trả. Ngự trị chung quanh vẫn là một sự yên lặng lạnh lùng. Ngay cả tiếng động khả nghi khi nãy lúc này cũng im bật.

Anh Nhựt tắc lưỡi:

- Hay bọn họ không nghe thấy?

Anh Phong liền rút con dao nhỏ giắt trong lưng quần ra, gõ vào cây đèn pin: “cách cách – cách cách cách – cách cách”. Cây đèn pin đặc ruột, phát ra những tiếng trầm đục. Nhưng trong hang sâu tĩnh mịch, những âm thanh đó chắc chắn vang đi rất xa.

Nhưng mọi người lắng tai một hồi vẫn chẳng nghe động tĩnh gì. Đáp lại tín hiệu của toán người vẫn là một sự im lặng khó hiểu.

Anh Phong nhíu mày:

- Không phải người của mình!

Anh Phong không nói đó là ai, nhưng nếu không phải những người trong nhóm anh Cường thì rõ ràng kẻ gây ra tiếng động vừa rồi chính là tên buôn lậu bị thương. Mọi người đều hiểu như thế, kể cả đứa không muốn hiểu như thế chút nào là thằng Mạnh.

Vì không muốn hiểu nhưng bắt buộc phải hiểu, rằng thằng Mạnh lập tức va vào nhau và chỉ có ai ngủ mê mới không nghe thấy tiếng “côm côm” phát ra từ hai hàm răng của nó.

Tiểu Long quờ tay ra sau, nắm chặt bàn tay run rẩy của thằng Mạnh như để truyền hơi ấm. Rồi thấy hơi ấm của bàn tay mình dường như chẳng ăn thua gì, Tiểu Long thì thào:

- Mày đừng lo! Tên buôn lậu kia đang bị thương nặng, chẳng làm gì được mình đâu!

Câu nói của Tiểu Long giúp Mạnh bình tĩnh được một chút. Nhưng đến khi anh Phong dẫn toán người quẹo phải, lần về phía phát ra tiếng động, Mạnh lại nghe ớn ớn sống lưng.

Nói cho đúng ra thì Mạnh cũng chưa đến nỗi hoảng sợ lắm. Vì toán người đi một quãng xa vẫn chẳng gặp chuyện gì bất trắc.

- Lạ thật! – Anh Phong lẩm bẩm – Hắn ta trốn đâu nhỉ?

Tiểu Long biết anh Phong nhắc đến tên buôn lậu.

- Hay còn ngả rẽ nào khác nữa? – Tiểu Long dè dặt nói. Chính nó, nó cũng chẳng rõ đối phương nấp ở đâu.

Toán người tiếp tục đi tới. Ánh đèn pin trên tay anh Phong liên tục chớp nháy, chạy ngoằn ngoèo dọc vách hang. Bỗng anh bật kêu khẽ:

- Đây rồi!

Không đợi mọi người hỏi, anh nói luôn:

- Có một ngả tư ở trước mặt.

- Lạ thật! – Anh Nhựt cất giọng ngạc nhiên – Tại sao người ta lại đào một cái hang chẳng chịt thể nhỉ?

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Bây giờ đi hướng nào hở anh?

Anh Phong không trả lời Tiểu Long. Anh đứng trầm ngâm một hồi rồi rẽ vào ngách hang bên phải.

- Anh nghĩ tên buôn lậu chạy theo ngả này à? – Tiểu Long không kèm được thắc mắc.

- Anh không biết! – Anh Phong lắc đầu – Nhưng nếu liên tục rẽ phải, chúng ta sẽ không bị lạc trong mê cung này. Khi trở ra, chỉ cần liên tục rẽ trái là đến cửa hang.

Lòng hang mỗi lúc một rộng dần. Toán người dần dần đi tản ra, không cần phải nối đuôi theo hàng một như trước.

Thình lình Mạnh đá chân vào một vật cứng cứng dưới đất. Vật đó bắn vào vách hang phát ra những tiếng “coong coong” buốt óc.

- Mìn!

Mạnh thét lên một tiếng khùng khiếp và nhoài mình xuống đất. Anh Phong, anh Nhựt và Tiểu Long liền hốt hoảng lẫn người theo.

Nhào xuống đất là phản xạ tự nhiên nhằm giảm đến mức tối đa khả năng sát thương của mình, nhưng khi dán mình xuống nền hang và nằm chờ cho mình nổ, ai nấy đều lạnh mình khi nhớ ra trong lòng hang bí bưng như thế này, nếu thực sự có một quả mìn phát nổ thì chỉ nỗi sức phản chấn của nó cũng đủ khiến con người ta tức ngực mà chết chứ chưa nói đến những nguy cơ khác.

Quả mìn dường như cũng biết thế nên mặc dù bị thằng Mạnh đá lăn lông lốc cả buổi vẫn không chịu nổ.

Sau cơn kinh hoàng, mọi người bắt đầu ngھn cổ nghe ngóng.

- Quả mìn này chắc bị thối rồi! – Thằng Mạnh rụt rè giải thích.

- Mìn cái đầu mày! – Tiểu Long gầm gừ, mặc dù chính nó cũng không dám bò dậy.

Anh Phong bấm đèn pin, quét về phía trước, thu vào trong quang sáng một cái vật hơi tròn tròn. Đó là vật vô cùng quen thuộc với những người đi rừng. Cho nên bốn cái miệng đồng loạt bật reo:

- Cái bi-đông.

Cùng với tiếng reo là những thân hình bật dậy.

Anh Phong nhặt cái bi-đông lên, sẫm soi dưới ánh đèn:

- Bi-đông của ai vậy kìa?

Mạnh nhanh nhẩu:

- Của tên buôn lậu đó chứ của ai!

Như để chứng minh cho nhận xét của Mạnh, một tiếng động thình lình phát ra từ phía trước.

Lần này, trong khi anh Phong còn ngần ngừ, Tiểu Long đã băng mình vọt lên.

- Tiểu Long, đứng lại! – Anh Phong thất sắc gọi.

Tiểu Long vẫn tiếp tục bắn người tới trước, tiếng trả lời rớt lại phía sau:

- Em phải bắt giữ hắn, kéo hắn lại trốn mất!

Lòng hang chỗ này khá rộng nên Tiểu Long không buồn giảm tốc độ. Nó lao lên, mắt mở căng, cổ phát hiện một dấu vết khả nghi trong cái quầng sáng từ mù hắt tới cây đèn pin của anh Phong ở phía sau.

Đang dáo dác, chợt Tiểu Long dừng phắt lại. Nó thoáng nghe một tiếng lịch kịch ở bên trái, âm thanh khá mơ hồ nhưng nó biết là mình không nghe nhầm.

Lập tức, nó lạng về phía vừa phát ra tiếng động, thận trọng sờ tay vào vách hang. Tay nó quờ vào không khí. Tiểu Long nhích tới: vẫn trống không. Rõ rồi, đây là ngách hang! Tiểu Long nhủ bụng và nín thở tiến tới.

Chợt nó giật lùi lại, tóc gáy dựng đứng lên. Rõ ràng nó vừa chạm vào một ai đó.

Sau thoáng trấn tĩnh, Tiểu Long rút con dao trong túi ra, khua về phía trước.

Nó mới khua khoảng hai ba cái, tay nó bị một người nào đó túm chặt và con dao bị giật mất.

Tên buôn lậu đầy rồi! Không nghĩ ngợi gì nữa, Tiểu Long hăm hở vọt người tới.

Tên buôn lậu không ngờ đối phương liều lĩnh đến thế, bất thần bị Tiểu Long va vào, té chống gối trên đất.

Nhưng tên buôn lậu không phải tay mơ, vừa ngã ra, hắn đã kịp ngoặc lấy cổ Tiểu Long, kéo chàng võ sĩ của chúng ta nhào theo.

Cả hai người ôm nhau lăn lộn trên nền hang, đấm nhau bình bịch.

Lúc này, anh Phong, anh Nhựt và thằng Mạnh đã đuổi tới nơi.

Nghe tiếng vật nhau, ánh đèn pin trên tay anh Phong và anh Nhựt đồng loạt lia vào ngách hang.

- Giữ chặt lấy hắn! – Tiếng anh Phong đồng dục – Có tụi anh đây rồi!

Thằng Mạnh nhảy như con chơi chơi:

- Siết cổ nó, anh Tiểu Long! Giống như hồi sáng anh siết cổ anh ...

Chữ “Nhựt” chưa kịp thốt ra, thằng Mạnh sức nhớ anh Nhựt đang đứng cạnh nó, liền im bặt.

Nhưng đang trong cảnh nước sôi lửa bỏng, anh Nhựt còn đầu óc đâu mà để ý đến lời phát biểu linh tinh của thằng oắt. Anh vung tay, cố tìm cách trấn áp tinh thần tên buôn lậu:

- Đầu hàng đi! Chú mày không thể thoát nổi đâu!

Mặc mọi người hò hét, tên buôn lậu vẫn chống cự kịch liệt. Hắn biết với ngách hang chật chội này, đồng bọn của Tiểu Long chỉ có thể đứng ngoài đánh võ mồm chứ chẳng thể chui vào tiếp sức được.

Chỉ có điều quan trọng nhất thì hắn không biết: “Song phi cước thiết đầu công” Tiểu Long xưa này lâm chiến không cần ai giúp sức. Nếu địa thế không chật chội, Tiểu Long đã “giải quyết” đối thủ từ lâu rồi, đâu có dùng dằng đến vậy.

Nhưng dù kéo dài đến đâu thì cuối cùng cuộc chiến cũng phải kết thúc.

Và tất nhiên là kết thúc trong cái hình ảnh ai cũng có thể lường trước: Tiểu Long chẹn cườm tay ngang cổ tên buôn lậu, lòi xềnh xệch đối thủ ra ngoài.

- Hay quá! Hay quá! – Thằng Mạnh vừa vỗ tay vừa nhảy tưng tưng.

- Thật không ngờ! – Tiểu Long nói qua hơi thở hổn hển – Hắn bị thương nặng như vậy mà còn khỏe quá!

Khi Tiểu Long liệ tên buôn lậu ra khỏi ngách hang, ánh đèn pin trên tay anh Phong và anh Nhựt liền chụm vào mặt hắn.

Bốn cái đầu lập tức cúi xuống dòm.

Và bốn cái miệng lập tức kêu lên kinh ngạc:

- A!

6. Chương 06

Chương 6

Nếu các bạn có mặt tại cái hang tối tăm đó, trong thời điểm đó, các bạn cũng sẽ bật kêu sững sốt như toán người của Tiểu Long thôi.

Vì làm sao có thể ngờ được, cái người nấp trong hang và vật nhau với Tiểu Long cả buổi kia lại không phải là tên buôn lậu bị thương, mà lại là một người không ai lường trước: nhà địa chất tên Tài.

Khi toán người của Tiểu Long diu ra tận cửa hang bên ngoài sườn đồi, ông Tài đưa tay dụi mắt và nhìn bọn trẻ với vẻ mặt ngơ ngác:

- Ủa, các cháu đây à!

Anh Phong nhún vai:

- Tụi cháu nghĩ chú đã nhận ra tụi cháu từ lúc ở trong hang rồi kia chứ!

- À, không, không! – Ông Tài chỉ tay vào Tiểu Long – Khi bị cậu này chen lấy cổ thì chú đã ngạt thở ngất đi rồi.

Rồi ông tròn xoe mắt:

- Từ hôm qua đến nay, các cháu vẫn ở đây à?

- Vâng ạ! – Anh Phong gật đầu – Thế còn chú? Sao chú không nằm dưỡng bệnh ở thành phố mà quay trở lên đây?

- Ối dào, dưỡng bệnh sao được mà dưỡng bệnh! – Ông Tài giãy nảy – Ba người trong toán khảo sát của chú chưa biết sống chết thế nào, làm sao chú nằm yên một chỗ được. Lòng chú nóng như lửa đốt ấy chứ!

Ông nhìn bọn trẻ bằng ánh mắt dò xét:

- Các cháu chui vào hang này làm gì thế?

- Ồ, chuyện hấp dẫn lắm! – Thằng Mạnh láu táu – Tụi cháu ...

Nhưng Mạnh chưa kịp khoe chuyện truy bắt tên buôn lậu, anh Phong đã lật đặt cắt ngang:

- À, tụi cháu muốn khám phá xem hang này có gì để cải tạo thành điểm tham quan ấy mà.

Ông Tài gật gù hùa theo:

- Ồ, không ngờ cái hang này góc gác chằng chịt ghê!

- Thế còn chú? – Anh Phong ngờ vực hỏi lại – Sao chú cũng vào hang này?

- Chậc! – Ông Tài tặc lưỡi – Mấy hôm trước toán người của chú ngủ qua đêm trong hang này, nên chú nghĩ vào đây sục sạo biết đâu chẳng gặp được ai đó.

Đang nói, như sự nhớ ra, ông “à” lên một tiếng:

- Ủa, thế từ hôm qua đến giờ, các cháu có trông thấy ai trong khu vực này không?

- Dạ, không ạ.

- Cả bọn buôn lậu cũng không thấy à?

- Vâng.

Mặt ông Tài lộ vẻ căng thẳng. Ông nhìn chăm chăm chàng trai đối diện:

- Một tên cũng không?

Anh Phong có vẻ ngạc nhiên về sự bồn chồn của nhà địa chất, nhưng anh không hỏi, chỉ gật đầu:

- Dạ, tụi cháu chẳng thấy ai cả!

- Hay quá! – Ông Tài thở phào một cái và nhanh chóng lấy lại vẻ tươi tỉnh – Chắc là bọn chúng đã rút hết rồi.

Thằng Mạnh dĩ nhiên chẳng thắc mắc gì về phản ứng của nhà địa chất. Nó coi việc ông lo lắng và sau đó nhẹ nhõm trước những tin tức về bọn buôn lậu là chuyện tự nhiên. Mạnh chỉ ngạc nhiên về thái độ của anh Phong. Nó không hiểu tại sao anh Phong cố tình giấu nhẹm câu chuyện về tên buôn lậu bị thương trước mặt ông Tài. Ông Tài cũng là nạn nhân của bọn buôn lậu, từng bị bọn chúng rượt bắt suýt chết. Lẽ ra anh Phong nên nói thật về chuyện tên buôn lậu đang ẩn nấp trong hang để hai bên hợp lực tìm kiếm mới phải.

Nhưng Mạnh chỉ băn khoăn trong bụng một chút xíu thôi. Thấy anh Nhứt và Tiểu Long không ai nói gì, nó lờ mờ đoán ra sở dĩ anh Phong phớt lờ câu chuyện về tên buôn lậu hẳn có một lý do quan trọng nào đó.

Toán người lại men theo chân đồi để vòng trở lại cửa hang phía thác nước.

Mặt trời bây giờ đã nằm ngay đỉnh đầu, không khí trong rừng dần dần trở nên nóng bức.

Ông Tài leo đèo sau lưng anh Phong, dè dặt hỏi:

- Bây giờ các cháu định đi đâu?

- Tụi cháu đi gặp các bạn. Còn một toán nữa vào hang từ sườn đồi phía đông.

Ông Tài không nói gì, nhưng nom ông không được thoải mái, tay ông cứ đưa lên xoa xoa nơi cổ, vẻ như cú chen khi nãy của Tiểu Long vẫn còn làm ông đau lắm.

Khi bọn Tiểu Long vừa ló ra sau khúc quanh đã thấy anh Cường và nhỏ Hạnh đang ngồi trước cửa hang.

Nhắc thấy toán người của Tiểu Long, cả hai liền đứng bật dậy. Rồi thấy người đàn ông lạ đi lẫn trong toán người, hai cái miệng lập tức há hốc:

- Ôi! Ai thế này?

- Đây là chú Tài ở dưới thành phố mới lên!

Từ xa, anh Phong đã nhanh nhẩu đáp trả. Anh rảo bước tiến lại:

- Sao các bạn trở ra sớm thế? Lương và Quý ròm đâu?

- Còn ở trong hang.

- Có chuyện gì hả?

- Dạ.

Nhỏ Hạnh đáp gọn. Rồi quay sang ông Tài, nó chớp mắt hỏi:

- Chú khỏe rồi hả chú?

- Chú chưa khỏe lắm! – Ông Tài mỉm cười – Nhưng vẫn phải quay trở lên đây để tìm mấy người trong toán của chú.

- Ra vậy! – nhỏ Hạnh gật gù, rồi nó ngược lên, tò mò hỏi tiếp – Thế chú gặp các bạn cháu ở đâu?

- Ở trong hang! – Anh Phong buột miệng.

Ông Tài lật đật giải thích:

- Chú nghĩ sau khi bị bọn buôn lậu rượt bắn, các bạn của chú đã trốn vào trong đó.

Ông vò đầu, ca cẩm:

- Cái nghề địa chất này thật nguy hiểm!

- Chú không phải là nhà địa chất!

Nhỏ Hạnh đột ngột tuyên bố khiến ông Tài sững người. Mắt ông trở lên:

- Sao cháu lại nói vậy?

Lần này, người trả lời ông Tài không phải là nhỏ Hạnh.

Anh Phong rút tấm bản đồ da dê trong túi áo, giơ ra:

- Tụi cháu nhặt được cái này trong bệnh viện.

Ông Tài nhìn tấm da dê, mặt tái đi:

- A, đúng rồi! Đúng là tấm bản đồ chú đánh rơi!

Ông cầm lấy tấm da dê:

- Đây là tấm bản đồ của toán khảo sát!

- Không phải! – nhỏ Hạnh thản nhiên – Trên tấm bản đồ này không hề có các ký hiệu về cấu tạo địa chất. Hơn nữa, bản đồ địa chất không bao giờ được vẽ trên da dê.

Lý lẽ của nhỏ Hạnh vững vàng như một tòa nhà năm tầng. Tòa nhà đang chắc chắn đó lúc này đang chấn ngay miệng ông Tài. Cho nên ông há miệng ra, không phải để phản đối mà để hớp lấy không khí.

- Theo như tụi cháu đoán – Anh Phong tiếp lời nhỏ Hạnh – Chú đang đi tìm một kho báu theo chỉ dẫn của tấm bản đồ này.

- Ờ ... ờ ...

Ông Tài ấp úng, không còn hơi sức đâu nghĩ đến chuyện chối quanh.

- Tóm lại – Anh Phong nhìn sâu vào mắt người đối diện – Trên thực tế, chẳng có toán khảo sát nào cả!

- Các cháu nói đúng! – Ông Tài thở hắt ra – Chú không phải là nhà địa chất. Chú một mình tìm tới vùng này ...

- Chú không đi một mình! – nhỏ Hạnh cười cười cắt ngang.

Ông Tài giật bắn:

- Cháu nói sao?

- Chú đi với một người nữa.

- Sao cháu biết? – Lần này thì ông Tài kêu lên, mặt biến sắc.

- Những dấu vết để lại cho tụi cháu biết. Vả lại, chú không phải là người vùng này. Chắc chắn chú cần có người dẫn đường.

Thằng Mạnh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lúc đầu, nó đứng sau lưng Tiểu Long, dần dần nó nhích lên phía trước lúc nào không hay. Mạnh nghệt mặt nghe ông Tài đối đáp với anh Phong và nhỏ Hạnh, chân cẳng liên tục ngo nguẩy, không phải vì mỗi giờ mà vì cảm thấy bứt rứt trong người quá. Bây giờ thì nó hiểu tại sao anh Phong đã không nhắc đến tên buôn lậu bị thương trước mặt ông Tài. Rõ ràng anh đã nghi ngờ con người bí ẩn này. Thế mà nó, một “chuyên gia về hình sự” lại không gợn một chút ngờ vực nào, thật kém cỏi quá!

Mạnh vừa tự trách vừa tiếp tục nín thở theo dõi. Nó thấy ông Tài thở dài, không biết đây là lần thở dài thứ mấy, và lần này kèm theo tiếng thở dài bất lực là lời thú nhận xuôi xị:

- Thật không gì có thể qua mắt các cháu nổi! Đúng là chú đã thuê thằng Chom dẫn đường.

Giọng ông càng lúc càng như một tiếng than:

- Nhưng cuối cù hắn đã phản bội chú. Món lợi đã làm hắn lóa mắt!

Trước vẻ mặt chờ đợi của mọi người, ông buồn rầu kể lại ...

7. Chương 07

Chương 7

Ông Tài sinh sống ở thành phố Hồ Chí Minh. Ông có một quầy buôn bán đồ cũ ở khu Dân Sinh.

Cách đây một tháng, ông gặp một người đàn ông tóc quăn có nước da nâu bóng, xưng tên là Thạch Miên, người Chăm, trước năm 1975 sống ở Campuchia.

Thoạt đầu Thạch Miên lui tới chỗ ông chỉ để mua bán, trao đổi các thứ lặt vặt.

Khi đã trở thành khách quen, trong một lần chè chén, Thạch Miên khoe với ông Tài rằng hắn có một tấm bản đồ da dê do ba hắn để lại.

Thạch Miên nói:

- Đây là tấm bản đồ dẫn đến chỗ chôn cất kho báu của vương quốc Chăm-pa cổ.
- Kho báu? – Ông Tài nghe tim mình đập thình thịch – Có thật không?
- Tôi không biết rõ! – Thạch Miên đáp – Tôi chưa tới đó bao giờ, chỉ nghe ba tôi nói lại.
- Thế ba của chú đã đến đó chưa?
- Đến rồi. Đó là một vùng núi thuộc miền Trung, nghe nói là kinh đô cũ của vương quốc Chăm-pa. Kho báu nằm ở đáy hồ, dưới chân một ngọn thác. Ba tôi bảo thế. Ông đã lặn xuống dưới, đã nhìn thấy những tượng thần Siva bằng đồng đen, tượng bò thần bằng vàng ...
- Thế sao ba chú không lấy đi?

Thạch Miên nhún vai:

- Trục vớt các pho tượng lên là việc rất phức tạp, đòi hỏi nhiều công sức. Phải thuê nhiều người, phải tốn nhiều tiền của. Khai thác sao cho hiệu quả mà vẫn ở trong vòng bí mật lại là điều vô cùng khó.
- Thế ba chú bỏ cuộc à?
- Không! Ông định rủ một số bạn bè hợp tác. Nhưng việc chưa tới đâu thì ông qua đời ...

Ông Tài thăm dò:

- Sao chú không thử tìm cách khai thác kho báu đó?

Thạch Miên lắc đầu:

- So với ba tôi, tôi còn thiếu điều kiện hơn. Tôi không biết thực địa. Tôi cũng không đủ tiền để khảo sát, để thuê nhân công. Hơn nữa, tôi lại sợ chết.

Ông Tài ngạc nhiên:

- Sao lại có chuyện chết chóc ở đây?

Thạch Miên rút cổ:

- Nếu tôi khai thác không khéo, để chuyện này lọt ra ngoài thì tôi chưa kịp mó tay vào kho báu đã bị người khác khử rồi.
- Chú yên tâm! – Ông Tài hăng hái – Tôi sẽ hợp tác với chú. Tôi sẽ lo việc ...
- Không! – Thạch Miên lắc đầu – Tôi đã quyết định rồi. Tôi không muốn dính dáng gì đến chuyện kho báu.

Lời từ chối của Thạch Miên làm ông Tài ngẩn tò te:

- Thế ...

Thạch Miên đáp lại ánh mắt sững sốt của ông bằng cách rút một gói vải dầu trong túi áo. Hắn tháo dây chằng ngoài, mở gói vải dầu, để lộ ra một lớp giấy báo.

Sau lớp giấy báo là một miếng da dê. Thạch Miên nắm chặt miếng da dê trong lòng bàn tay, mắt nhìn xoáy vào mặt ông Tài:

- Tôi đang cần tiền để chữa bệnh cho con tôi. Tôi không có thời gian để chờ đến ngày ôm kho báu trong tay.

- Tóm lại là ...

Thạch Miên mím môi:

- Tôi muốn bán tấm bản đồ này.

Ông Tài nghe máu chảy rần rật trong người. Mạch máu hai bên thái dương ông đập bưng bưng. Ông chìa tay ra, liếm cặp môi khô rang:

- Chú đưa tôi xem.

Ông Tài cầm lấy miếng da dê, lật tới lật lui bằng bàn tay run run, hồi hộp quan sát những ký hiệu, rồi ngược nhìn người đối diện:

- Chú biết khu vực này thuộc tỉnh nào của miền Trung chứ?

- Biết.

Sau khi nghe Thạch Miên nói tên tỉnh, ông Tài lại cúi xuống sẫm soi tấm bản đồ. Trước đây ông có nghe nói đến chuyện người ta khai thác kho báu ở Quảng Trị và Bình Thuận, mặc dù thực hư thế nào, kết quả ra sao ông không biết rõ. Nhưng dù sao ông vẫn rất tin tưởng ở Thạch Miên. Cái nguồn gốc xuất thân của hắn, cộng với mái tóc quăn, nhất là nước da đặc trưng của người Chăm, thêm vết xăm hình con rắn trên cánh tay hắn càng khiến ông quyết tâm mua tấm bản đồ. Con rắn đó, theo lời Thạch Miên là hình ảnh của xà thần Naga do ba mẹ hắn khắc lên tay hắn từ khi hắn còn rất nhỏ.

Mân mê miếng da dê thêm một lúc nữa, ông Tài nuốt nước bọt, hỏi:

- Chú định bán tấm bản đồ này bao nhiêu?

- Mười cây vàng.

- Đắt quá! – Ông Tài kêu lên.

Thạch Miên hừ mũi:

- Mười cây vàng chỉ là một phần rất nhỏ của kho báu.

Ông Tài biết Thạch Miên không nói ngoa. Ông suy nghĩ một hồi, rồi đề nghị:

- Tôi trả trước cho chú hai cây để cho chú lo liệu thuốc thang cho con chú. Phần còn lại, khi nào tôi xác định là có kho báu như chú nói, tôi sẽ trả nốt.

- Không được! – Thạch Miên phản đối – Ông tìm thấy kho báu nhưng khẳng khái rằng chưa, làm sao tôi biết được!

- Tôi không gạt chú đâu! – Ông Tài từ tốn – Hay là như thế này. Chú tìm cho tôi một người quen thuộc địa hình miền Trung làm người dẫn đường. Như vậy luôn luôn có người của chú ở bên cạnh tôi.

- Thế thì được!

Thạch Miên đồng ý và khoảng một tuần lễ sau, tên Chom đến gặp ông Tài:

- Thạch Miên giới thiệu tôi đến gặp ông.

Tên Chom là người quen của Thạch Miên, người dân tộc Hrê, sống ở vùng Quảng Ngãi, Bình Định, rất thông thạo địa hình rừng núi miền Trung.

Thế là sau gần mười ngày chuẩn bị, ông Tài và tên Chom lên đường.

Ông Tài kể tới đây, nhỏ Hạnh thành linh hỏi xen ngang:

- Thế từ đó đến nay chú có gặp lại Thạch Miên lần nào nữa không?
- Không! – Ông Tài lắc đầu – Từ khi cho tên Chom theo sát chú, hắn không ra mặt nữa. Hơn nữa, trước khi chạm tay được vào kho báu, chú cũng thấy không nhất thiết phải gặp lại hắn.
- Thế làm sao chú biết Chom là người Hrê?
- Chính tên Chom tự giới thiệu. Nghe hắn nói, chú tin ngay. Hắn kể vanh vách về huyện Minh Long, về sinh hoạt của làng Hrê ở ven sông Rvá, về những chuyến băng rừng săn bắn ...

Ông Tài nhíp tay lên trán:

- Chắc, nếu các cháu mà trông thấy Chom đi rừng! Hắn xác định phương hướng rất tài. Chỉ cần không tới một tuần là hắn đã tìm đến ngay địa điểm trong tấm bản đồ.

Anh Phong đưa mắt nhìn về phía hồ nước, chép chép miệng:

- Thế là chú lặn xuống hồ ...
- Không! Chú không biết lặn. Chính tên Chom đã lặn xuống dưới đó.

Anh Phong tò mò:

- Thế hắn có tìm được kho báu không?

Ông Tài lộ vẻ ngập ngừng. Có lẽ trong thâm tâm ông không muốn xác nhận điều này nhưng ông hiểu bọn trẻ trước mặt sớm muộn gì cũng sẽ lặn xuống đáy hồ để kiểm tra hư thực. Tốt nhất là tạm thời tỏ ra thành thật rồi tính cách khác! Ông nghĩ bụng và gật đầu:

- Ờ, ờ ... có.
- Có à?

Ba bốn cái miệng cùng bật hỏi và mọi người không ngăn được mình chồm tới trước.

- Ờ! – Ông Tài nuốt nước bọt – Tên Chom bảo hắn trông thấy một bức tượng Siva bằng đồng đen ngồi trên tòa sen, có rắn thần Naga quấn quanh người. Còn có ba hay bốn tượng vũ nữ quỳ múa ...
- Thế không có tượng bò thần à? – Anh Cường hỏi.
- Tượng bò thần thì hắn chưa tìm thấy! – Ông Tài lắc đầu – Chú bảo hắn lặn xuống lần nữa để tìm cho kỹ thì hắn nản nã không chịu vâng lời.

Nói đến đây, giọng ông Tài trở nên khản đặc:

- Lúc đó, chú để ý thấy thái độ của tên Chom bắt đầu đổi khác. Hắn đâm bướng bỉnh, hay cãi lời chú và nhất là ánh mắt hắn bỗng trở nên hung dữ và ác độc ...

Anh Nhựt tắc lưỡi:

- Chắc là tên Chom đã động lòng tham!

Thằng Mạnh ra vẻ hiểu biết:

- Và hắn đã bắt đầu có ý định hãm hại chú để độc chiếm kho báu?
- Các cháu nói đúng! – Ông Tài buông một tiếng thở dài – Món lợi quá lớn đã làm tên Chom tối mắt.

Ông Tài hươ tay:

- Dĩ nhiên chú bắt đầu khù khờ gì. Thái độ bất thường của hắn đã tố cáo ý định đen tối trong đầu hắn. Từ lúc đó, chú bắt đầu đề phòng. Chú không bao giờ đặt mình ở vị trí xây lưng lại phía hắn. Tối, chú luôn luôn nằm cách xa hắn, và chỉ ngủ bằng một con mắt ...

Nhỏ Hạnh liếm môi:

- Nhưng rốt cuộc chú vẫn không thoát khỏi tay tên Chom?

- Chỉ vì chú không ngờ hấn lặn súng theo người! – Ông Tài nghiêng răng ken két, hậm hực nói – Nếu hôm đó không gặp các cháu, chú đã bị tên Chom đuổi theo bắn gục rồi.

Anh Phong hỏi vặn:

- Thế sao chú không tố cáo tên Chom về tội mưu sát? Sao chú lại bịa ra cuộc đụng độ với bọn buôn lậu?

- Chú không thể tố cáo tên Chom! – Ông Tài già đầu, ấp úng – Nếu tên Chom bị bắt, bí mật của chú sẽ bị tiết lộ!

Ông Tài có vẻ không muốn nói nhiều về đề tài này. Ông thở hắt ra một hơi như để tống cơn phiền não ra khỏi đầu óc rồi nhìn bọn trẻ trước mặt bằng ánh mắt trù mên, giọng ông vui vẻ trở lại:

- Thật ra, chú đã trông thấy một số người trong bọn cháu từ trước đó mấy hôm.

Ông chỉ tay vào các anh Phong, Cường, Lương, mỉm cười:

- Khi các cháu này quanh quẩn ở chỗ thác nước, chú và tên Chom đang nấp trong hang nhìn ra chứ đâu. Thoạt đầu, chú tưởng các cháu cũng đi tìm kho báu dưới hồ nhưng theo dõi các cháu một thời gian, chú biết là không phải.

Anh Phong đột ngột nói:

- Vậy việc chú trốn viện để lật đật quay trở lên đây chính là vì sợ tụi cháu tình cờ khám phá ra kho báu?

- Chú không lo lắng gì về tụi cháu! – Ông Tài đỏ mặt đáp – Thực ra chú chỉ sợ tên Chom phồng tay trên thoi!

Nhỏ Hạnh quay đầu nhìn quanh:

- Tên Chom hình như không còn lảng vảng ở vùng này.

- Chú không tin hấn đã bỏ đi! – Ông Tài đưa tay bóp trán – Có thể vì thấy các cháu đông người, hấn không dám lộ diện. Chắc chắn hấn đang quanh quẩn gần đầu đây thôi!

- Chú nói đúng! Hấn đang ở đây nè!

Tiếng Quý rờm thình lình vang lên khiến ai nấy đều giật mình quay đầu về phía cửa hang.

8. Chương 08

Chương 8

Vừa nhắc thấy Quý rờm và anh Lương, mọi cái miệng lập tức há hốc.

Quý rờm đi trước, anh Lương đi sau, cả hai đang lò dò bước ra khỏi cửa hang. Nhưng nếu chỉ có vậy thì đã không khiến mọi người kinh ngạc đến thế.

Điều bất thường là lúc này anh Lương đi đứng không như mọi bữa. Lúc này, anh đang đi lòm khòm.

Anh đi lòm khòm bởi vì trên vai anh đang có một người nằm vắt vẻo. Căn cứ vào hình thù bất động với cái đầu ngoẻo sang một bên kia thì khó mà nói anh Lương đang cõng một người sống hay một xác chết.

- Ô! – Thằng Mạnh kêu lên – Tên buôn lậu bị thương!

- Đúng rồi! – Anh Phong nói – Nhưng hấn không phải là dân buôn lậu. Hấn chính là tên Chom.

Nhỏ Hạnh nhìn lom lom vào mặt ông Tài:

- Hấn là tên Chom phải không chú?

Mặt ông Tài lúc này tái nhợt như không còn chút máu. Ông gật đầu mà có cảm tưởng cái đầu ông sắp rớt khỏi cổ:

- Ờ ... ờ ... đúng ... là hần.

Ông dán chặt mắt vào tên Chom mấp máy môi như người mộng du:

- Sao hần ... còn đây kìa?

Anh Nhựt chép miệng:

- Thì ra Lương và Quý ròm giờ này mới ra khỏi hang là do bận bịu với tên Chom.

Quý ròm lắc đầu:

- Em và anh Lương mới tìm thấy người này vài phút trước đây thôi. Khi nãy tụi em nán lại là vì phát hiện ra dấu máu trên nền hang.

Anh Nhựt liếc tên Chom lúc này đã được nằm trên cỏ:

- Hần vẫn còn sống chứ hả?

Anh Lương lau mồ hôi trán:

- Còn sống, nhưng đã ngất xỉu. Có lẽ do hần mất máu quá nhiều.

Anh Phong cúi xuống tên Chom. Hần nằm bất động, thiêm thiếp, mặt mày trắng nhợt, chiếc áo tay dài bị thủng một lỗ ở bên ngực trái, hơi chếch xuống phía dưới, vải áo chung quanh cháy xém, rõ ràng là bị đạn xoi thủng.

Anh Phong vạch áo hần, thấy vết thương đã được mảnh băng trắng quấn ngang. Quý ròm vung vẩy chiếc túi cứu thương trên tay, giải thích:

- Lúc nãy anh Lương đã xúc thuốc cầm máu và băng bó cho hần.

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi, bình luận:

- Có người cố tình giết hần nhưng rất may là đạn đi không trúng tim.

Không hiểu vô tình hay cố ý, nói xong nhỏ Hạnh liếc về phía ông Tài. Bắt gặp ánh mắt của nó, ông có vẻ không được tự nhiên lắm. Ông gượng gạo hòa theo, như để khóa lấp sự bối rối:

- Ủ, may thật! Chả hiểu ai lại muốn hãm hại hần như thế!

Tiểu Long ngó anh Phong:

- Giờ làm sao hở anh?

- Có lẽ phải đưa gấp tên Chom về thành phố chạy chữa.

- Khó lắm! – Quý ròm cắn môi – Hần bị thương nặng, trong khi đường về thì xa, lại gặp ghềnh, sợ hần không chống trụ nổi.

- Chú nghĩ chắc không hề gì đâu! – Ông Tài lên tiếng – Nếu để hần ở đây còn nguy kịch hơn nữa.

Nhỏ Hạnh hừ mũi một cái, nhưng không nói gì.

Nhưng thái độ của nó qua tiếng “hừ” ai cũng rõ: nhỏ Hạnh có vẻ nghi ngờ ông Tài muốn đưa tên Chom vào chỗ chết! Thằng Mạnh còn cười thâm: Ông Tài này sao mà yếu bóng vía quá! Chẳng lẽ ông sợ tên Chom tỉnh dậy sẽ tiếp tục đuổi giết ông?

- Cứ đưa hần về! – Anh Phong khoát tay – Chúng ta đi bằng bè, hy vọng sẽ êm ái hơn.

Đột nhiên, như sự nghĩ ra điều gì, anh Cường vùng chạy lại chỗ để vật dụng. Anh lục lọi ba lô một hồi rồi quay lại với lọ thuốc màu trắng và cây kim chích loại dùng một lần:

- Để tôi chích cho tên Chom một mũi thuốc khỏe.

Sau khi tên Chom được chích thuốc, ai nấy đều hồi hộp chong mắt vào hần. Ông Tài vừa quan sát nạn nhân vừa cắn chặt môi, sự căng thẳng khiến người ông như cứng lại.

Thời gian chậm chạp trôi. Tiếng gà rừng gáy xao xác xa xa càng làm nổi bật sự im lặng nặng nề ngự trị giữa đoàn người.

Đột nhiên anh Cường bật reo:

- Hấn sắp tỉnh rồi.

Lập tức, gần một chục cặp môi mím lại, gần một chục cặp mắt cắm vào mắt tên Chom.

- Í, xem cái miệng kia!

Thằng Mạnh hí hửng kêu. Nó là người thứ hai sau anh Cường nhìn thấy cơ miệng của tên Chom chuyển động.

Sau miệng, tới lông mày. Cặp lông mày của tên Chom khê nhúc nhích, có lúc nhướn lên nhưng đôi mắt muốn mở ra được vẫn còn khó khăn lắm.

Anh Lương mở bi-đông, dốc nước vào khăn tay rồi ngồi xuống lau mặt cho nạn nhân.

Có hơi nước mát, mi mắt của tên Chom khê động dẫy rồi từ từ hé ra.

Nhưng ánh nắng chói chang làm tên Chom nhắm vội mắt lại. Phải hấp háy vài lần như vậy, hấn mới mở mắt ra được.

Khổ nỗi, vừa nhận ra bọn trẻ quen thuộc, tên Chom liền lộ vẻ sợ hãi, lại nhắm tịt mắt. Hấn mấp máy môi:

- Đừng giết tôi ... đừng giết tôi ...

- Giết ông? – Anh Cường bật cười – Tụi tôi giết ông làm gì?

- Mấy người biết rõ mà! – Tên Chom thều thào – Hôm qua mấy người đã ... rượt đuổi tôi ...

Giọng tên Chom đứt quãng, mệt nhọc.

Anh Cường ngoắt Mạnh:

- Em chạy lại ba lô của anh, lấy lại đây một lon nước trái cây.

Khi Mạnh đem lon nước đưa lại, anh Cường khui nắp rồi thận trọng đỡ tên Chom ngồi dậy, kê lon nước vào miệng hấn:

- Ở đây không có cháo, ông uống đỡ một chút nước này đi!

Mắt tên Chom sáng lên, hấn kê miệng uống ừng ực.

Có cảm giác thứ nước hấn đang uống là nước thần chứ không phải nước trái cây. Vì uống xong, khuôn mặt xanh mét của hấn dần dần hồng hào trở lại, đôi môi bớt xám và đôi mắt nom đã có thần hơn.

- Cảm ơn! – Hấn lí nhí nói à chậm chạp lướt mắt qua những gương mặt đang chăm chú nhìn hấn – Bây giờ mấy người muốn giết tôi thì cứ giết.

Anh Lương nhú mày:

- Tại sao ông nghĩ tụi tôi sẽ giết ông?

Tên Chom thở dài:

- Vì ông Tài muốn tôi đem bí mật của kho báu xuống mồ.

- Ông lầm rồi! – Anh Phong nhếch môi – Tụi tôi chẳng liên quan gì đến ông Tài.

- Cái gì? – Tên Chom thốt lên sững sốt, nếu không bị thương có lẽ hấn đã bắn người lên rồi – Mấy người không phải là cùng phe với ông Tài sao?

- Không! – Anh Phong nhún vai.

- May quá! – Tên Chom hớn hở reo lên – Thế thì tôi được sống rồi!

- Tôi nghĩ chính ông không muốn để ông Tài sống thì có! – Anh Cường cất giọng lạnh lùng – Ngay cả tụi tôi nữa, ông cũng không muốn tụi tôi có mặt trên cõi đời này.

- Không! Không phải như vậy! – Đang mừng rỡ, tên Chom vội biến sắc, hoảng hốt kêu lên.

Anh Cường hừ mũi:

- Rõ ràng hôm qua ông đã cố tình bắn tụi tôi ...

- Không! Không! – Tên Chom lắc đầu quây quây – Đây chỉ là do hiểu lầm! Tôi tưởng ông Tài sai mấy người đuổi theo tôi.

- Ông đừng dối gạt tụi tôi! Chính ông đã đuổi bắn ông Tài.

- Tôi đuổi bắn ông Tài? – Tên Chom ngạc nhiên – Làm gì có chuyện đó!

- Chính ông Tài đã kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Ông ta bảo ...

- Ông Tài nói láo! – Tên Chom phẫn nộ cất ngang, dù giọng vẫn còn rất yếu ớt – Chính ông ta bắn tôi, may mà tôi không chết! Ông ta muốn độc chiếm kho báu.

Anh Phong mỉm cười đề nghị:

- Muốn biết ai cố tình hại ai chỉ cần ông đối chất với ông Tài là rõ ngay chứ khó gì!

- Ông Tài đang ở đây à? – Tên Chom kinh ngạc hỏi, từ nãy đến giờ ông Tài đứng nấp sau lưng bọn trẻ nên tên Chom chưa phát hiện ra.

Anh Phong trả lời tên Chom bằng cách từ từ quay người ra sau. Nhưng ánh mắt anh bỗng trở nên thẳng thốt: ông Tài đã biến mất từ hồi nào.

Không chỉ anh Phong, tất cả những người còn lại đều bàng hoàng trước sự bỏ trốn âm thầm của ông Tài. Mọi người mãi tập trung vào tên Chom nên khi ông Tài lén lút bỏ đi, chẳng một ai hay biết.

Trong khi mọi người dáo dác nhìn quanh thì Tiểu Long bỗng hét toáng:

- Ê! Ông ta kia!

Theo tay chỉ của Tiểu Long, ai nấy đều trông thấy một bóng người đang thấp thoáng, nhấp nhô sau những bụi cây xanh tít đằng xa!

- Đuổi theo!

Tiểu Long miệng nói người đã vọt tới trước. Lập tức, anh Cường và anh Lương nhanh nhẹn rượt theo. Cuối cùng là thằng Mạnh.

Lẽ ra Mạnh là người đuổi theo đầu tiên, vì những chuyện ly kỳ như thế này rất hợp với nó. Nhưng sự nguy hiểm mấy ngày qua đã làm nó nhụt chí. Hơn nữa, qua lời tố giác khi nãy của tên Chom, Mạnh đâm ngán ông Tài. Nó sợ ông móc súng ra “tĩa” lung tung, chẳng biết đường nào mà né.

Chỉ đến khi thấy Tiểu Long và hai ông anh lớn bằng mình chạy trước, Mạnh mới yên tâm co giò chạy theo sau.

Chính vì cái sự chậm chạp lè mề đó mà rốt cuộc Mạnh chẳng đóng góp được gì vào việc bắt giữ ông Tài, thậm chí không được chứng kiến cảnh “vô sư vô địch đại lực sĩ” Tiểu Long trở tuyệt kỹ bay người kẹp cổ đối phương.

Mạnh tiếc hùi hụi khi mới chạy nửa chừng đã thấy anh Cường, anh Lương và Tiểu Long hăm hở áp giải ông Tài quay trở lại.

Ông Tài đi trước, ba ông anh đi sau. Không ai nắm giữ ông, để ông đi đứng tự do.

Nhưng vẻ như ông Tài không sung sướng gì với cái tự do đó. Ông cúi gằm mặt và làm ra vẻ chậm chạp cố tình bước những bước ngắn, như thể mong cho đoạn đường trước mặt dài thêm ra.

- Ông ta đây!

Khi ông Tài được dẫn đến chỗ mọi người, anh Phong đẩy ông tới trước mặt tên Chom, hất đầu nói.

Vừa nhắc thấy ông Tài, môi tên Chom bỗng giật giật như không nén được cảm xúc. Hắn đưa tay lên, run run chỉ vào ông Tài:

- Ông ... ông ... ông âm mưu giết tôi ...

- Chú đừng vu oan cho tôi! – Ông Tài long mắt lên – Chú cố tình hãm hại tôi thì có.

Ông vùng tay:

- Chính vì sợ chú tiếp tục hại tôi mà vừa thấy chú tỉnh dậy, tôi phải tìm cách bỏ trốn. Chẳng lẽ các bạn trẻ ở đây không tin tôi mà tin chú sao!

Ông Tài vừa nói vừa nhìn quanh như thể muốn bọn trẻ hiểu cho hành động bất đắc dĩ của ông vừa rồi.

Còn tên Chom thì nhìn mặt đã biết tức muốn nghẹn cổ. Hắn chồm lên, nhưng rồi lại dụi ngay xuống, hai tay ôm lấy ngực, lảo đảo:

- Ông đừng ... đặt điều! Chính ... chính ông đã bắn tôi!

- Chú thật giỏi tài nói ngược! – Ông Tài nhếch mép – Rõ ràng chú muốn giết tôi để đoạt lấy kho báu. Chú rượt bắn tôi khiến tôi chạy trốn chết. Chính các bạn trẻ đây đã tận mắt chứng kiến.

Ông thân mật đặt tay lên vai Tiểu Long:

- Nếu các bạn này không xuất hiện kịp thời, chắc tôi đã chết dưới tay chú rồi.

Những điều ông Tài nói hoàn toàn là sự thật. Nên mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tên Chom.

Nhắc thấy thái độ của mọi người, tên Chom hiểu ngay tình thế bất lợi của mình. Nhưng hắn vừa tức giận vừa không còn hơi sức nên không thể đấu khẩu lại với ông Tài. Hắn chỉ biết trở mặt lên, lấp bắp:

- Ông ... ông ...

Thấy vậy, anh Phong liền lên tiếng:

- Thôi, chúng ta ăn trưa đi. Nhân tiện, nấu cho ông Chom một miếng cháo. Khi nào khỏe lại, ông sẽ trình bày cho chúng ta nghe ...

Ý kiến của anh Phong làm ông Tài phật ý quá. Nói như vậy, anh Phong vẫn có vẻ chưa chịu tin lời ông. Nhưng ông cố ghìm sự bất mãn xuống. Ông cố vẽ ra trên môi một nụ cười gượng gạo

9. Chương 08

Chương 8

Vừa nhắc thấy Quý ròm và anh Lương, mọi cái miệng lập tức há hốc.

Quý ròm đi trước, anh Lương đi sau, cả hai đang lò dò bước ra khỏi cửa hang. Nhưng nếu chỉ có vậy thì đã không khiến mọi người kinh ngạc đến thế.

Điều bất thường là lúc này anh Lương đi đứng không như mọi bữa. Lúc này, anh đang đi lòm khòm.

Anh đi lòm khòm bởi vì trên vai anh đang có một người nằm vắt vẻo. Căn cứ vào hình thù bất động với cái đầu ngoẻo sang một bên kia thì khó mà nói anh Lương đang cõng một người sống hay một xác chết.

- Ô! – Thằng Mạnh kêu lên – Tên buôn lậu bị thương!

- Đúng rồi! – Anh Phong nói – Nhưng hắn không phải là dân buôn lậu. Hắn chính là tên Chom.

Nhỏ Hạnh nhìn lom lom vào mặt ông Tài:

- Hắn là tên Chom phải không chú?

Mặt ông Tài lúc này tái nhợt như không còn chút máu. Ông gật đầu mà có cảm tưởng cái đầu ông sắp rớt khỏi cổ:

- Ờ ... ờ ... đúng ... là hần.

Ông dán chặt mắt vào tên Chom mấp máy môi như người mộng du:

- Sao hần ... còn đây kìa?

Anh Nhựt chép miệng:

- Thì ra Lương và Quý ròm giờ này mới ra khỏi hang là do bận bịu với tên Chom.

Quý ròm lắc đầu:

- Em và anh Lương mới tìm thấy người này vài phút trước đây thôi. Khi này tụi em nán lại là vì phát hiện ra dấu máu trên nền hang.

Anh Nhựt liếc tên Chom lúc này đã được nằm trên cỏ:

- Hần vẫn còn sống chứ hả?

Anh Lương lau mồ hôi trán:

- Còn sống, nhưng đã ngất xỉu. Có lẽ do hần mất máu quá nhiều.

Anh Phong cúi xuống tên Chom. Hần nằm bất động, thiêm thiếp, mặt mày trắng nhợt, chiếc áo tay dài bị thủng một lỗ ở bên ngực trái, hơi chệch xuống phía dưới, vải áo chung quanh cháy xém, rõ ràng là bị đạn xoi thủng.

Anh Phong vạch áo hần, thấy vết thương đã được mảnh băng trắng quấn ngang. Quý ròm vung vẩy chiếc túi cứu thương trên tay, giải thích:

- Lúc này anh Lương đã xức thuốc cầm máu và băng bó cho hần.

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi, bình luận:

- Có người cố tình giết hần nhưng rất may là đạn đi không trúng tim.

Không hiểu vô tình hay cố ý, nói xong nhỏ Hạnh liếc về phía ông Tài. Bắt gặp ánh mắt của nó, ông có vẻ không được tự nhiên lắm. Ông gượng gạo hòa theo, như để khóa lấp sự bối rối:

- Ủ, may thật! Chả hiểu ai lại muốn hãm hại hần như thế!

Tiểu Long ngó anh Phong:

- Giờ làm sao hở anh?

- Có lẽ phải đưa gấp tên Chom về thành phố chạy chữa.

- Khó lắm! – Quý ròm cắn môi – Hần bị thương nặng, trong khi đường về thì xa, lại gặp ghềnh, sợ hần không chống trội nổi.

- Chú nghĩ chắc không hề gì đâu! – Ông Tài lên tiếng – Nếu để hần ở đây còn nguy kịch hơn nữa.

Nhỏ Hạnh hừ mũi một cái, nhưng không nói gì.

Nhưng thái độ của nó qua tiếng “hừ” ai cũng rõ: nhỏ Hạnh có vẻ nghi ngờ ông Tài muốn đưa tên Chom vào chỗ chết! Thăng Mạnh còn cười thâm: Ông Tài này sao mà yếu bóng vía quá! Chẳng lẽ ông sợ tên Chom tỉnh dậy sẽ tiếp tục đuổi giết ông?

- Cứ đưa hần về! – Anh Phong khoát tay – Chúng ta đi bằng bè, hy vọng sẽ êm ái hơn.

Đột nhiên, như sức nghĩ ra điều gì, anh Cường vùng chạy lại chỗ để vật dụng. Anh lục lọi ba lô một hồi rồi quay lại với lọ thuốc màu trắng và cây kim chích loại dùng một lần:

- Để tôi chích cho tên Chom một mũi thuốc khỏe.

Sau khi tên Chom được chích thuốc, ai nấy đều hồi hộp chong mắt vào hắn. Ông Tài vừa quan sát nạn nhân vừa cắn chặt môi, sự căng thẳng khiến người ông như cứng lại.

Thời gian chậm chạp trôi. Tiếng gà rừng gáy xao xác xa xa càng làm nổi bật sự im lặng nặng nề ngự trị giữa đoàn người.

Đột nhiên anh Cường bật reo:

- Hắn sắp tỉnh rồi.

Lập tức, gần một chục cặp môi mím lại, gần một chục cặp mắt cắm vào mắt tên Chom.

- Í, xem cái miệng kia!

Thằng Mạnh hí hửng kêu. Nó là người thứ hai sau anh Cường nhìn thấy cơ miệng của tên Chom chuyển động.

Sau miệng, tới lông mày. Cặp lông mày của tên Chom khẽ nhúc nhích, có lúc nhướn lên nhưng đôi mắt muốn mở ra được vẫn còn khó khăn lắm.

Anh Lương mở bi-đông, dốc nước vào khăn tay rồi ngồi xuống lau mặt cho nạn nhân.

Có hơi nước mát, mi mắt của tên Chom khẽ động đậy rồi từ từ hé ra.

Nhưng ánh nắng chói chang làm tên Chom nhắm vội mắt lại. Phải hấp háy vài lần như vậy, hắn mới mở mắt ra được.

Khổ nỗi, vừa nhận ra bọn trẻ quen thuộc, tên Chom liền lộ vẻ sợ hãi, lại nhắm tịt mắt. Hắn mấp máy môi:

- Đừng giết tôi ... đừng giết tôi ...

- Giết ông? – Anh Cường bật cười – Tụi tôi giết ông làm gì?

- Mấy người biết rõ mà! – Tên Chom thều thào – Hôm qua mấy người đã ... rượt đuổi tôi ...

Giọng tên Chom đứt quãng, mệt nhọc.

Anh Cường ngoắt Mạnh:

- Em chạy lại ba lô của anh, lấy lại đây một lon nước trái cây.

Khi Mạnh đem lon nước đưa lại, anh Cường khui nắp rồi thận trọng đỡ tên Chom ngồi dậy, kê lon nước vào miệng hắn:

- Ở đây không có cháo, ông uống đỡ một chút nước này đi!

Mắt tên Chom sáng lên, hắn kê miệng uống ừng ực.

Có cảm giác thứ nước hắn đang uống là nước thần chứ không phải nước trái cây. Vì uống xong, khuôn mặt xanh mét của hắn dần dần hồng hào trở lại, đôi môi bớt xám và đôi mắt nom đã có thần hơn.

- Cảm ơn! – Hắn lí nhí nói à chậm chạp lướt mắt qua những gương mặt đang chăm chú nhìn hắn – Bây giờ mấy người muốn giết tôi thì cứ giết.

Anh Lương nhú mày:

- Tại sao ông nghĩ tụi tôi sẽ giết ông?

Tên Chom thở dài:

- Vì ông Tài muốn tôi đem bí mật của kho báu xuống mồ.

- Ông lầm rồi! – Anh Phong nhếch môi – Tụi tôi chẳng liên quan gì đến ông Tài.

- Cái gì? – Tên Chom thốt lên sững sốt, nếu không bị thương có lẽ hắn đã bắn người lên rồi – Mấy người không phải là cùng phe với ông Tài sao?

- Không! – Anh Phong nhún vai.

- May quá! – Tên Chom hớn hở reo lên – Thế thì tôi được sống rồi!
- Tôi nghĩ chính ông không muốn để ông Tài sống thì có! – Anh Cường cất giọng lạnh lùng – Ngay cả tụi tôi nữa, ông cũng không muốn tụi tôi có mặt trên cõi đời này.
- Không! Không phải như vậy! – Đang mừng rỡ, tên Chom vội biến sắc, hoảng hốt kêu lên.

Anh Cường hừ mũi:

- Rõ ràng hôm qua ông đã cố tình bắn tụi tôi ...
- Không! Không! – Tên Chom lắc đầu quày quảy – Đây chỉ là do hiểu lầm! Tôi tưởng ông Tài sai mấy người đuổi theo tôi.
- Ông đừng dối gạt tụi tôi! Chính ông đã đuổi bắn ông Tài.
- Tôi đuổi bắn ông Tài? – Tên Chom ngạc nhiên – Làm gì có chuyện đó!
- Chính ông Tài đã kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Ông ta bảo ...
- Ông Tài nói láo! – Tên Chom phẫn nộ cất ngang, dù giọng vẫn còn rất yếu ớt – Chính ông ta bắn tôi, may mà tôi không chết! Ông ta muốn độc chiếm kho báu.

Anh Phong mỉm cười đề nghị:

- Muốn biết ai cố tình hại ai chỉ cần ông đối chất với ông Tài là rõ ngay chứ khó gì!
- Ông Tài đang ở đây à? – Tên Chom kinh ngạc hỏi, từ nãy đến giờ ông Tài đứng nấp sau lưng bọn trẻ nên tên Chom chưa phát hiện ra.

Anh Phong trả lời tên Chom bằng cách từ từ quay người ra sau. Nhưng ánh mắt anh bỗng trở nên thẳng thốt: ông Tài đã biến mất từ hồi nào.

Không chỉ anh Phong, tất cả những người còn lại đều bàng hoàng trước sự bỏ trốn âm thầm của ông Tài. Mọi người mải tập trung vào tên Chom nên khi ông Tài lén lút bỏ đi, chẳng một ai hay biết.

Trong khi mọi người dáo dác nhìn quanh thì Tiểu Long bỗng hét toáng:

- Ê! Ông ta kia!

Theo tay chỉ của Tiểu Long, ai nấy đều trông thấy một bóng người đang thấp thoáng, nhấp nhô sau những bụi cây xanh tít đằng xa!

- Đuổi theo!

Tiểu Long miệng nói người đã vọt tới trước. Lập tức, anh Cường và anh Lương nhanh nhẹn rượt theo. Cuối cùng là thằng Mạnh.

Lẽ ra Mạnh là người đuổi theo đầu tiên, vì những chuyện ly kỳ như thế này rất hợp với nó. Nhưng sự nguy hiểm mấy ngày qua đã làm nó nhụt chí. Hơn nữa, qua lời tố giác khi nãy của tên Chom, Mạnh đâm ngán ông Tài. Nó sợ ông móc súng ra “tĩa” lung tung, chẳng biết đường nào mà né.

Chỉ đến khi thấy Tiểu Long và hai ông anh lớn băng mình chạy trước, Mạnh mới yên tâm co giò chạy theo sau.

Chính vì cái sự chậm chạp lè mề đó mà rốt cuộc Mạnh chẳng đóng góp được gì vào việc bắt giữ ông Tài, thậm chí không được chứng kiến cảnh “vô sư vô địch đại lực sĩ” Tiểu Long trở tuyệt kỹ bay người kẹp cổ đối phương.

Mạnh tiếc hùi hụi khi mới chạy nửa chừng đã thấy anh Cường, anh Lương và Tiểu Long hăm hờ áp giải ông Tài quay trở lại.

Ông Tài đi trước, ba ông anh đi sau. Không ai nắm giữ ông, để ông đi đứng tự do.

Nhưng vẻ như ông Tài không sung sướng gì với cái tự do đó. Ông cúi gầm mặt và làm ra vẻ chậm chạp cố tình bước những bước ngắn, như thể mong cho đoạn đường trước mặt dài thêm ra.

- Ông ta đây!

Khi ông Tài được dẫn đến chỗ mọi người, anh Phong đẩy ông tới trước mặt tên Chom, hất đầu nói.

Vừa nhác thấy ông Tài, môi tên Chom bỗng giật giật như không nén được cảm xúc. Hắn đưa tay lên, run run chỉ vào ông Tài:

- Ông ... ông ... ông âm mưu giết tôi ...

- Chú đừng vu oan cho tôi! – Ông Tài long mắt lên – Chú cố tình hãm hại tôi thì có.

Ông vung tay:

- Chính vì sợ chú tiếp tục hại tôi mà vừa thấy chú tỉnh dậy, tôi phải tìm cách bỏ trốn. Chẳng lẽ các bạn trẻ ở đây không tin tôi mà tin chú sao!

Ông Tài vừa nói vừa nhìn quanh như thể muốn bọn trẻ hiểu cho hành động bất đắc dĩ của ông vừa rồi.

Còn tên Chom thì nhìn mặt đã biết tức muốn nghẹn cổ. Hắn chồm lên, nhưng rồi lại dụi ngay xuống, hai tay ôm lấy ngực, lảo đảo:

- Ông đừng ... đặt điều! Chính ... chính ông đã bắn tôi!

- Chú thật giỏi tài nói ngược! – Ông Tài nhếch mép – Rõ ràng chú muốn giết tôi để đoạt lấy kho báu. Chú rượt bắn tôi khiến tôi chạy trốn chết. Chính các bạn trẻ đây đã tận mắt chứng kiến.

Ông thân mật đặt tay lên vai Tiểu Long:

- Nếu các bạn này không xuất hiện kịp thời, chắc tôi đã chết dưới tay chú rồi.

Những điều ông Tài nói hoàn toàn là sự thật. Nên mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tên Chom.

Nhác thấy thái độ của mọi người, tên Chom hiểu ngay tình thế bất lợi của mình. Nhưng hắn vừa tức giận vừa không còn hơi sức nên không thể đấu khẩu lại với ông Tài. Hắn chỉ biết trở mặt lên, lấp bắp:

- Ông ... ông ...

Thấy vậy, anh Phong liền lên tiếng:

- Thôi, chúng ta ăn trưa đi. Nhân tiện, nấu cho ông Chom một miếng cháo. Khi nào khỏe lại, ông sẽ trình bày cho chúng ta nghe ...

Ý kiến của anh Phong làm ông Tài phật ý quá. Nói như vậy, anh Phong vẫn có vẻ chưa chịu tin lời ông. Nhưng ông cố ghìm sự bất mãn xuống. Ông cố vẽ ra trên môi một nụ cười gượng gạo

10. Chương 09

Chương 9

Tên Chom kể:

- Tôi là người Hrê, giỏi tài cắt rừng xuyên sơn, xưa nay sống bằng nghề dẫn đường cho các đoàn du lịch, săn bắn, địa chất, khảo cổ dọc vùng rừng núi Tây Nguyên.

Ông Thạch Miên không biết tôi nhưng ông quen với bạn tôi. Thông qua bạn tôi, ông gặp tôi và đề nghị tôi giúp đỡ ông Tài:

- Đúng nghề của mình, lại nghe ông Tài hứa trả thù lao rất hậu nên tôi nhận lời không do dự.

Thỏa thuận xong, tôi lập tức đi cùng ông Tài từ thành phố Hồ Chí Minh ra đây. Theo dấu hiệu trên tấm bản đồ da dê, không đầy một tuần lễ chúng tôi đã đến được vùng này.

Thạch Miên khi đề nghị tôi cộng tác với ông Tài đã không nói gì về kho báu của vương quốc Chăm-pa, chỉ bảo phải tìm ra địa điểm có dấu mũi tên trên tấm bản đồ thôi. Ngay cả ông Tài suốt đường đi cũng không hề hé môi về chuyện này. Chỉ đến khi đến được đây rồi, ông mới kêu tôi lặn xuống hồ xem có gì lạ không.

Lần đầu tiên lặn xuống hồ, tôi phát hiện một pho tượng đồng đen ngời trên tòa sen, với một con rắn quấn quanh người. Khi tôi trồi lên, báo với ông Tài biết, ông hét lên “Đây rồi! Kho báu của kinh đô Champa quả chôn giấu ở đây rồi! Hà hà, Thạch Miên không lừa ta!”.

Rồi ông cười sảng sặc như người điên. Cho tới lúc đó tôi mới biết ông thuê tôi dẫn đường để làm gì.

Tìm thấy kho báu, ông hào hứng quá nên quên mất chuyện giữ bí mật, mà lúc này có muốn giữ cũng không được nữa vì ông đã buột miệng ra mất rồi.

Sau một hồi nghỉ ngơi, tôi lặn xuống đáy hồ lần thứ hai. Lần này tôi tìm thấy một số tượng vũ nữ, không rõ bằng đồng hay bằng vàng, vì tôi không đủ thời gian ở lâu dưới nước để kiểm tra.

Tôi lại vội trồi lên báo lại với ông Tài. Nhưng phản ứng của ông lần này trái ngược hẳn với lần trước. Ông không tỏ vẻ gì mừng rỡ. Ông cũng không nói gì, mặt mày đăm chiêu, thỉnh thoảng lại nhìn tôi với vẻ dò xét, phân vân.

Thái độ khác lạ bất thường của ông Tài khiến tôi thấy chần chừ. Tôi như cảm thấy một mối nguy hiểm vô hình đang đe dọa mình.

Bữa ăn trưa hôm đó thật nặng nề. Ông Tài cầm cúi ăn, trầm ngâm không nói tiếng nào Tôi thì phập phồng trong bụng, vừa ăn vừa lo lắng cảnh giác nên cũng làm thỉnh nhai cơm.

Từ hồi tôi và ông Tài lên đường đến giờ, thực tình mà nói đây là lần đầu tiên xảy ra tình trạng này. Một bầu không khí nghi kỵ lạnh lẽo bao trùm suốt bữa ăn và kéo dài suốt những ngày sau.

Trong thời gian đó, sự xuất hiện của các bạn trẻ ở khu vực thác nước khiến cuộc thăm dò đáy hồ tạm thời ngưng lại.

Tôi và ông Tài buộc phải rút vào hang để tránh mặt. Phải nói thẳng là thời gian ở trong hang đối với tôi thật kinh khủng. Bây giờ tôi đã lờ mờ hiểu ra tại sao ông Tài thay đổi thái độ đột ngột như vậy.

Ấy là chẳng qua ông không muốn tin tức về kho báu lọt ra ngoài ...

Quý rơm thỉnh linh chen ngang:

- Cũng có thể ông ta không muốn trả nốt tám cây vàng cho Thạch Miên.

Tên Chom lắc đầu:

- Tôi không biết gì về giao kèo giữa Thạch Miên và ông Tài nên không nghĩ đến lý do đó ...

Theo những gì tên Chom kể tiếp thì lúc đó hẳn ta chỉ nghĩ ông Tài muốn hãm hại hẳn do sợ bí mật về chuyện khai thác kho báu bị lộ ra ngoài hoặc cũng có thể sợ hẳn sẽ bắt thần hạ thủ mình để chiếm kho báu.

Tên Chom đã sống chung với ông Tài trong hang Dơi một cách thấp thỏm. Hẳn không dám ngủ, không dám di chuyển nhiều, không dám đến gần ông Tài. Bất cứ một tiếng động nhỏ nào cũng khiến hẳn giật bắn. Hẳn trải qua một thời gian dài như vậy cho đến khi toán người của anh Phong bỏ đi.

Lúc cả hai trở lại bên hồ, ông Tài bảo tên Chom lặn xuống lần nữa để tìm cho ra tượng bò vàng. Nhưng lần này Chom từ chối. Hẳn bảo đã xem xét kỹ nhưng không hề có tượng bò vàng nào dưới đáy hồ. Vả lại hẳn cảm thấy người như nhuốm bệnh. Dĩ nhiên đó chỉ là cái cớ để thoái thác. Tên Chom sợ lặn xuống nước sẽ rơi vào bẫy của ông Tài. Người ở dưới nước là người không có điều kiện tự vệ. Chỉ cần một khúc cây, ông Tài có thể đập bể sọ hẳn khi hẳn vừa trồi lên mặt nước, ít ra ông ta cũng thừa sức đẩy hẳn ra xa bờ cho đến lúc hẳn đuối sức chìm xuống đáy hồ.

Nghĩ vậy nên Chom dứt khoát không chịu xuống hồ. Sự phản kháng đó càng làm ông Tài thêm điên tiết. Ông chửi rủa hẳn tới bời nhưng hẳn vẫn một mực giả điếc.

Suốt cả mấy ngày trời, ông Tài cứ đi lòng vòng quanh hồ, hết oang oang mắng nhiếc đến hạ giọng lẩm bẩm, mắt lúc nào cũng ngầu đỏ.

Thấy tính khí ông Tài càng ngày càng trở nên thất thường, tên Chom thêm hoảng. Và hẳn tìm cách chuẩn về thành phố Hồ Chí Minh.

Cuối cùng, nhân một lần ông Tài đi vệ sinh sau một bụi rậm, Chom bỏ trốn. Nhưng xui cho hắn, ông Tài phát giác được. Thế là ông tức tốc rượt theo.

Lúc bắt kịp tên Chom, ông tóm vai hắn, xoay hắn lại, mắng “Đồ xảo trá!”. Chuyện ông Tài chửi hắn, tên Chom không thấy lạ. Lúc đó, điều bất ngờ nhất đối với hắn là khẩu súng ngắn trên tay ông Tài.

Cùng đi cùng ăn cùng ngủ với ông Tài suốt cả chục ngày trời, hắn không hề phát giác ông có mang súng theo người. Thế mà giờ đây, đang chĩa ngay ngực hắn là một mũi súng lạnh ngắt.

Mắt tên Chom như đứng tròng khi nhìn thấy khẩu súng. Hắn chồm người tới định bóp cổ ông Tài nhưng không kịp. Hắn chỉ nghe một tiếng “đoàng” và thấy nhói bên ngực trái. Rồi đổ sập xuống, mê đi.

- Chú mày bịa chuyện hay lắm! – Ông Tài cười khẩy, từ nãy đến giờ ông vẫn cùng mọi người im lặng nghe tên Chom kết tội mình! – Hay! Rất hay! Thoạt nghe qua thì giống y như thật!

Mặt ông thoắt nghiêm nghị:

- Nhưng rất tiếc vì đây là câu chuyện bịa nên ai cũng thấy rõ có quá nhiều chi tiết phi lý trong lời kể của chú mày.

- Tôi không bịa chuyện! – Tên Chom đáp lời ông Tài nhưng mắt lướt qua bọn trẻ như để thanh minh – Những điều tôi kể hoàn toàn là sự thật.

- Không có chút sự thật nào ở đây cả! – Ông Tài khề lắc đầu – Nếu tôi cố tình giết chú thì với khoảng cách gần như thế, không thể nào tôi bắn trượt được. Phát đạn phải đi ngay tim chú ấy chứ. Thứ hai, theo như lời chú nói thì tôi chỉ bắn có một phát, chú đã ngã lộn ra, trong khi trên thực tế các bạn trẻ đây nghe thấy tất cả là bốn tiếng nổ. Tại sao như vậy, chú có biết không?

Ông Tài đột ngột cao giọng:

- Tại vì tôi không hề bắn chú, chỉ có chú muốn giết tôi. Chú rượt tôi, bắn theo tôi tất cả bốn phát nhưng may mà không trúng. Sau đó, theo như các bạn trẻ đây cho biết, chú còn muốn giết cả bọn họ để bịt miệng. Tóm lại, thực tế cho thấy khẩu súng nằm trong tay chú, nó là của chú, còn tôi, tôi không hề có khẩu súng nào cả ...

Lập luận của ông Tài vững chắc đến mức tên chom chỉ biết ú ớ:

- Ông ... ông ...

Và khi thấy bọn trẻ đưa mắt nhìn mình, tên Chom xám hắc đi. Hắn đưa tay ra trước mặt khua qua khua lại như cố vén một tấm màn vô hình đang ngăn cách hắn và bọn trẻ trước đây dăm phút còn tỏ ra tin tưởng hắn. Hắn nói, giọng nghe như rên rĩ:

- Không, đừng tin ông ta! Ông ta nói láo ...

- Tôi không nói láo! – Giọng ông Tài vang lên đồng dục – Thực ra đây mới là điều quan trọng nhất: Tôi không dại gì giết chú. Vì chú là người được Thạch Miên cử đi theo tôi. Tôi mà thủ tiêu chú, Thạch Miên sẽ biết ngay. Và chắc chắn tôi sẽ bị tòa xử tội chết, bết ra cũng ngồi tù đến mãn đời, còn nói gì đến kho báu với kho biếc.

Ông Tài quay sang bọn trẻ:

- Các cháu thử nghĩ xem, chú nói có đúng không?

Cú đòn cuối cùng của ông Tài quả là đòn hiểm. Tên Chom dường như bị sức nặng của cái lý lẽ kia đè bẹp nên chẳng thấy hắn phản ứng gì, chỉ thở hổn hển. Trông hắn lúc này thảm thương như con gà bị trói trước khi làm thịt.

- Chú nói không đúng!

Anh Phong thình lình lên tiếng. Câu nói của anh không chỉ khiến ông Tài giật thót mà còn khiến những người đứng quanh tròn mắt ngơ ngác. Chỉ có nhỏ Hạnh và Quý ròm là nhìn anh mỉm cười.

Nhưng không một ai hé môi. Ai cũng chờ đợi anh nói tiếp.

Trước những ánh mắt dò hỏi của mọi người, anh Phong vẫn ung dung. Anh nhìn thẳng vào mặt ông Tài, bình tĩnh hắng giọng:

- Ông Chom không bắn chú. Chính chú đã bắn ông Chom.

- Chú bắn? – Ông Tài vò đầu – Cháu không nói lộn đó chứ? Nếu chú cố tình giết hấn, làm sao hấn còn sống đến bây giờ.

Anh Phong vẫn bình thản:

- Chính phản xạ của ông Chom lúc đối diện với mũi súng đã giúp ông thoát chết. Cái động tác chồm người lên định bóp cò chú đã vô tình khiến mũi súng đang chĩa ngay tim bị lệch xuống phía dưới. Vì thế đạn đã không xuyên qua tim.

- Cháu thật giỏi tưởng tượng! – Ông Tài nhún vai – Nhưng cứ cho là như thế thì tại sao sau đó các cháu còn nghe thấy ba phát súng nữa? Ai đã bắn ba phát súng đó? Trong khi vết thương trên ngực tên Chom chỉ do một viên đạn gây ra?

- Ủ, thế thì ai bắn ba phát súng đó? – Thăng Mạnh không nén được tò mò, buột miệng hùa theo.

- Chính ông Tài bắn!

Anh Phong nhìn Mạnh, cười đáp. Rồi quay sang ông Tài, anh nheo mắt nói:

- Chú chưa hề lại gần quan sát vết thương trên ngực ông Chom mà đã khẳng định vết thương đó chỉ do một viên đạn gây ra, riêng chi tiết này đã tố cáo chú rồi.

Ông Tài ấp úng:

- Đó là ... đó là ...

- Chú không cần biện hộ! – nhỏ Hạnh đột nhiên lên tiếng – Thực ra, việc làm của chú rất dễ suy đoán. Này nhé, hôm qua trong rừng vang lên tổng cộng là bốn tiếng nổ. Nhưng nếu để ý một chút sẽ thấy ba tiếng sau vang lên liên tiếp và cách quãng đều đặn. Riêng khoảng cách giữa tiếng nổ đầu tiên và tiếng nổ thứ hai lâu hơn nhiều. Tại sao như vậy? Tại vì sau khi bắn ông Chom, chú hoảng hốt khi đột ngột phát hiện ra tụi cháu, càng hoảng hốt hơn khi thấy tụi cháu sắp tiến vào rừng. Chú sợ xác chết của ông Chom sẽ tố cáo tội ác của chú. Do đó, sau một thoáng suy nghĩ, chú bắn thêm ba phát rồi chạy ra vờ như bị bọn buôn lậu rượt bắn đồng thời tìm cách ngăn cản không cho tụi cháu tiến vào rừng.

Ông Tài dang hai tay:

- Nhưng chú đâu có khẩu súng nào.

- Sau khi bắn tiếp ba phát, chú đã nhét súng vào tay ông Chom, phòng có cơ chối tội nếu chẳng may thi thể của ông bị tụi cháu phát giác.

- Hà hà, – Tiểu Long cười nói – rốt cuộc ông Chom không chết, mà còn có súng bắn tụi mình.

- Lúc đó ông Chom thấy bóng người là đã hồn vía lên mây. Ông tưởng tụi mình là người ông Tài sai đến.

Quý ròm vừa nói vừa nhìn tên Chom. Trông hấn bây giờ đã tươi tỉnh hơn nhiều. Được những bộ óc sáng suốt như anh Phong và nhỏ Hạnh bào chữa, thật không còn gì vững dạ bằng. Những lời buộc tội của ông Tài khi nãy như một tấm lưới bện chắc càng lúc càng thít chặt lấy hấn, tưởng không còn cách nào thoát ra, không ngờ lại bị lập luận sắc bén của bọn trẻ làm đứt tung một cách dễ dàng.

Nhỏ Hạnh vẫn không rời mắt khỏi ông Tài, giọng vẫn đều đều:

- Khi bị đưa về thành phố, chú rất nóng ruột. Vì khi vờ bất tỉnh, chú đã biết tụi cháu vẫn quyết tâm tiến vào rừng. Cho nên, khuya hôm qua chú đã lén rời khỏi bệnh viện và quay trở lại đây, trốn vào hang để theo dõi tụi cháu. Thật ra chú chỉ sợ kho báu bị lộ. Còn về ông Chom, chú đã yên tâm. Không thấy thi thể ông, chú nghĩ chắc chú là thú rừng đã ăn thịt hoặc tha đi rồi.

Nhỏ Hạnh nói đến mọi việc rành mạch, lớp lang y như thể từ hôm qua đến nay nó nấp đâu trên cây và tận mắt chứng kiến không sót một hành động nào của ông Tài.

Mặt ông Tài xị xuống theo từng lời của nhỏ Hạnh.

- Tuyệt! Tuyệt! – Cuối cùng, như không nhin nổi nữa, ông đưa tay lau mồ hôi trán, kêu lên bằng giọng chầm biêm – Với óc tưởng tượng phong phú của mình, các cháu có thể trở thành những nhà văn nổi tiếng đấy. Nhưng cũng giống như tên Chom, các cháu đã bỏ qua một điều quan trọng ...

Nhỏ Hạnh chưa kịp thắc mắc, anh Phong đã nheo mắt hỏi:

- Điều gì ạ?

Ông Tài nhếch mép:

- Chú không dại gì giết tên Chom. Vì Thạch Miên đã biết rõ về chuyến đi này.

Lần thứ hai, ông Tài đưa ra lý lẽ này để chối tội. Và phải nói thẳng, đó là một lý lẽ có sức nặng đáng kể, gần như khó có thể bác bỏ được. Quả thực, đã gọi là âm mưu giết người thì phải hoàn toàn bí mật, phải quỷ không hay thần không biết. Kẻ giàu thủ đoạn như ông Tài càng phải tính đến chuyện đó. Ông không thể giết người bừa bãi để sau đó phải ra trước vành móng ngựa, nhất là trong thời điểm ông sắp sửa sở hữu một kho báu khổng lồ.

Không chỉ ông Tài, nhiều người có mặt cũng nghĩ như vậy. Cho nên có không ít ánh mắt xoáy vào anh Phong và nhỏ Hạnh, hồi hộp chờ xem hai bạn mình đối đáp ra sao.

Nhưng ai nấy đều hoài công. Nhỏ Hạnh chẳng giải thích gì cả. Còn anh Phong thì khẽ liếc lại chỗ tên Chom một cái rồi quay nhìn ông Tài, thản nhiên nói:

- Đối với chú, chuyện ông Thạch Miên biết rõ về chuyến đi của chú và ông Chom có phải là điều quan trọng hay không thì còn phải xem lại. Cháu tin rằng chỉ trong một thời gian ngắn tại cháu sẽ chứng minh những điều tại cháu nói là hoàn toàn đúng.

Sau khi tuyên bố một câu đầy bí hiểm, anh Phong quay sang mọi người:

- Bây giờ tôi nghĩ chúng ta nên thám hiểm đáy hồ ...

Trong khi ông Tài xanh mặt trước đề nghị của anh Phong thì thằng Mạnh hớn hờ reo:

- Đúng rồi đó. Để em lặn xuống cho. Em muốn xem kho báu của kinh đô Chăm-pa nó ra làm sao.

- Chẳng có kho báu nào dưới đó đâu em! – nhỏ Hạnh lắc đầu.

Lời khẳng định của nhỏ Hạnh khiến ông Tài ngơ ngác:

- Cháu nói sao?

Nhỏ Hạnh bình tĩnh lặp lại:

- Cháu nghĩ chẳng có kho báu nào dưới đáy hồ này cả.

- Cháu đừng có nói vu vơ! – Ông Tài nhú mày – Chính Thạch Miên đã kể về kho báu này rất tường tận. Và chính tên Chom cũng đã mất thấy tay sờ ...

- Có lẽ đã có sự nhầm lẫn gì đây! – nhỏ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi – Bỏ một lẽ đơn giản, địa phương này chưa bao giờ là kinh đô của vương quốc Chăm-pa.

- Ai bảo cháu vậy? – Ông Tài giật bắn, rồi ông bỗng ngẩn tò te – Ừ, mà nếu cháu định nghiên cứu kỹ lưỡng, cháu có thể xác định được ...

Như để xác nhận lời nói của ông Tài, nhỏ Hạnh từ tốn giải thích:

- Kinh đô cũ của Vương quốc Chăm-pa đóng ở Trà Kiệu, Quảng Nam trong tổng thể với khu Thánh địa Mỹ Sơn. Đến thế kỷ thứ 8, kinh đô Chăm-pa chuyển xuống Nha Trang. Giữa thế kỷ thứ 9 lại chuyển trở ra Đồng Dương, cách Trà Kiệu khoảng 15 cây số. Qua thế kỷ thứ 10, dưới sức ép của Vương triều nhà Lý và các nước Chân Lạp, một lần nữa kinh đô Chăm-pa lại dời đến thành Đồ Bàn, Bình Định. Như vậy, trong lịch sử di dời của mình, kinh đô của Vương quốc Chăm-pa chưa bao giờ tọa lạc trên vùng đất chúng ta đang đứng ...

Nghe nhỏ Hạnh thao thao một hồi, ông Tài mới toát mồ hôi trán. Ông đưa tay lau mặt:

- Nhưng rõ ràng tên Chom đã nhìn thấy ...

- Nếu đúng như vậy thì đó là một cái tháp lẻ bị chìm xuống hồ. Nhưng nó không thuộc quần thể di tích của kinh đô Chăm-pa cổ và chẳng có kho báu gì ở cái tháp này ...

- Lại thật! – Ông Tài bóp trán – Chính tên Chom đã chỉ cho chú thấy dấu vết khu tập trung dân cư của người Chăm-pa trong cái hang kia. Chú đã tận mắt nhìn thấy những cái bếp hoang, những mẩu gậy, những cán dao ...

- Chú nhầm rồi! – Quý ròm đột nhiên phì cười – Những dấu vết đó cho biết cái hang này là nơi trú quân của một đơn vị bộ đội thời chiến tranh chứ không phải là khu quần cư của người Chăm-pa cổ.

Vừa nói Quý ròm vừa rút từ trong túi quần ra một cái khăn rằn, giơ cao lên:

- Cháu đã nhặt được cái vật này trong hang.

Trước đôi mắt trố ra của ông Tài, Quý ròm nhún vai nói thêm:

- Cháu còn tìm thấy một đôi dép cao su và một chiếc mũ tai bèo trong đó nữa.

Quý ròm làm thẳng Mạnh cảm thấy ngứa ngáy quá. Để chứng tỏ đây cũng là “nhà khám phá” vĩ đại không thua gì ông anh ròm của mình, nó ngoác miệng gần như gào lên:

- Em nữa! Khi này em cũng phát hiện được một bi-đông đựng nước của bộ đội.

Chứng cứ của bọn trẻ khiến ông Tài đi hết ngõ ngàng này đến huyệt hẳng khác. Trong một thoáng, ông nghe lòng mình nặng trĩu như có ai vừa đổ đầy chì. Việc khai thác kho báu của ông mặc dù đã không còn là chuyện bí mật, nhưng dù sao nếu quả thực có cái kho báu đó, ông tin rằng ông vẫn có thể thương lượng với bọn trẻ. Nhưng nếu cái kho báu kia không có thật trên cõi đời này thì giấc mộng làm giàu của ông coi như bỗng chốc tan tành.

Ông Tài nuốt nước bọt, cố bám víu vào mẩu hy vọng cuối cùng:

- Nhưng còn tấm bản đồ da dê với mũi tên chỉ dẫn chú mua được của Thạch Miên? Nếu khu vực này không chôn giấu kho báu, ai lại bỏ công sức vẽ nên tấm bản đồ chính xác và tỉ mỉ như thế để làm gì ...

Nhỏ Hạnh chậm rãi:

- Theo quy cách và ký hiệu ghi trên tấm da dê này thì đây là loại bản đồ chụp từ trên máy bay hoặc thậm chí chụp từ vệ tinh. Bản đồ này chỉ dẫn nơi chôn cất kho báu của người thời xưa chắc chắn không giống như loại bản đồ này ...

Ông Tài há hốc miệng:

- Theo ý cháu thì ...

Quý ròm tăng hăng, xen lời:

- Có khả năng đây là một góc bản đồ không ảnh được Thạch Miên hoặc người nào đó chép lại trên da dê nhằm mục đích lừa gạt.

- Chính xác là như vậy! – Anh Phong gật đầu – Đây là tấm bản đồ ngụy tạo!

Ông Tài run rẩy, cố vớt vát:

- Thế chẳng lẽ cái mũi tên trên tấm bản đồ cũng do Thạch Miên vẽ thêm vào? Nó đã chỉ đúng vị trí của cái hồ này kia mà?

- Mũi tên thì không giả! – Anh Phong nhún vai – Căn cứ vào chuyện cái tháp bị văng xuống hồ, căn cứ vào sự kiện ngọn đồi này bị sạt lở một mảng lớn, có thể suy ra đây là bản đồ của không quân chế độ Sài Gòn trước 1975, và dấu vết của sự sụp đổ kia rõ ràng là hậu quả của một trận ném bom ác liệt.

Anh Phong hươ tay phác ra một cử chỉ:

- Mùi tên trong bản đồ thực ra không phải chỉ cái hồ mà chỉ ngọn đồi nơi bộ đội trú quân. Đó là mục tiêu oanh kích của không quân Mỹ trước đây. Và người ta đã lợi dụng nó để gạt gẫm những người tham lam và cả tin.

Anh Phong nói một cách bình thường, tự nhiên nhưng ông Tài có cảm giác chàng tai đang xỏ xiên mình. Vừa đau khổ vì mất của vừa xấu hổ vì bị lừa, bị chê bai, mặt ông thoát xanh thoát đỏ, như da tắc kè.

May làm sao, mọi người không ai chú ý đến ông. Vì ngay lúc đó, anh Nhựt đã quay sang anh Phong:

- Mình cho người lặn xuống hồ đi anh!

11. Chương 10

Chương 10

Đúng như nhỏ Hạnh suy đoán, dưới hồ chẳng có kho báu nào.

Theo lời anh Cường, Tiểu Long và thằng Mạnh, những người xung phong thám hiểm đáy hồ, cho biết thì đúng là có một cái tháp gạch chìm dưới đó. Và cũng đúng là có tượng thần Siva ngồi trên tòa sen, với rắn thần Naga quấn quanh người, có các tượng vũ nữ quỳ múa, nhưng tất cả đều tạc bằng đá, chạm nổi vào vách tháp như những bức phù điêu chứ chẳng phải tượng vàng hay đồng đen gì cả.

Đến lúc này thì ông Tài đã hoàn toàn tiêu tan hy vọng. Ông nhìn tên Chom lúc này đang nằm lả người vì mệt, thu nằm đăm đứ đứ trước mặt hắn và nghiêng răng ken két:

- Chú ... chú ... đã cố tình lừa tôi ...

Tên Chom mặt mũi phân trần:

- Ở dưới nước tôi không phân biệt được ... Tôi cứ nghĩ những pho tượng đó bằng vàng hay bằng đồng ...

Mắt ông Tài lóe lên nom vô cùng dữ dội:

- Chú đừng vờ vịt! Chú cố tình lừa tôi ngay từ đầu! Tôi sẽ đưa chú ra tòa.

Nghe ông Tài nói vậy, tên Chom lộ vẻ hoảng hốt. Nhưng rồi hắn trấn tĩnh lại được và nhếch mép đáp trả:

- Được rồi, ông cứ đi cùng tôi ra tòa đi. Xem ông trả lời thế nào về tội mưu sát tôi ...

- Thôi, thôi, đừng cãi nhau nữa! – Anh Phong vội vã can thiệp – Bây giờ chúng ta chuẩn bị về thành phố cho kịp trước lúc trời tối. Về dưới đó, muốn cãi bao nhiêu lâu tùy thích!

Toán người lập tức thu dọn đồ đạc và kéo nhau đi ngược trở lại mé sông, nơi hai chiếc bè vẫn còn bập bênh chờ đợi.

Chiếc bè thứ ba, hôm qua anh Nhựt và anh Thành chèo về xuôi còn bỏ dưới bến đò, do đó bọn trẻ phải chặt tre đóng thêm một chiếc bè lớn. Toán người của Quý rôm có tất cả tám người, thêm ông Tài và tên Chom nữa là mười nên phải cần ít nhất là ba chiếc bè.

Xong xuôi đầu đó, mọi người bỏ các vật dụng vào túi nilông, cột chặt vào bè rồi dìu nhau leo lên, hăm hở chèo đi.

Khoảng ba tiếng đồng hồ sau, bè tới khúc sông quen thuộc, nơi bắt đầu khu dân cư. Mọi người bỏ bè, lục tục lên bờ thuê xe thô ra tới đường lớn, từ đó đón xe đò xuôi về thành phố.

Vừa xuống xe, mọi người lập tức đưa tên Chom vào bệnh viện.

Ông Tài lảng xảng bên cạnh một hồi rồi cười cầu tài:

- Thôi, các cháu cố gắng giúp đỡ tên Chom nhé. Chú bận việc nên chia tay các cháu tại đây!

- Không được! – Anh Phong nghiêm mặt – Chuyện giữa chú và ông Chom chưa ngã ngũ, chú không được bỏ đi ngang như vậy!

Thái độ cương quyết của anh Phong khiến ông Tài tái mặt. Nhưng nhìn quanh thấy mình yếu thế, ông không dám giở trò, chỉ rửa lưỡi bầm trong miệng.

Tiểu Long khịt khịt mũi:

- Nếu quả thực chú bị ông Chom rượt bắn, việc gì chú phải bỏ đi sớm như vậy!

Ông Tài hừ giọng, mặt sà sầm như bầu trời kéo mây đen:

- Chú không hiểu các cháu giữ chú lại làm gì! Thật phi lý hết sức!

- Không phi lý đâu! – nhỏ Hạnh mỉm cười bí hiểm – Tụi cháu giữ chú lại là để cho chú xem cái này!

Ông Tài cười khẩy:

- Những chuyện vừa qua xảy ra với chú đã quá đủ rồi! Chú chẳng muốn xem gì nữa!

Khi nói như vậy, có lẽ ông Tài không biết nhỏ Hạnh định cho ông xem thứ gì. Chứ nếu biết, chắc ông không dám tuyên bố hùng hồn như vậy.

Tối đó, tên Chom được các bác sĩ gây mê để gấp viên đạn kẹt trong lồng ngực ra. Bọn trẻ thay phiên nhau túc trực ở phòng hồi sức suốt đêm để chăm sóc tên Chom đang còn mê man sau khi mổ.

Riêng ông Tài cùng với anh Phong, anh Lương và Tiểu Long ngồi ngủ gà ngủ gật trên băng ghế ở phòng chờ bên ngoài. Tất nhiên ông Tài thừa biết không phải tự nhiên mà bọn trẻ cắt cử ba người ngồi gà gật suốt đêm ở đó. Ông biết chúng đang canh giữ ông. Ông biết ông khó lòng bỏ trốn như lần trước.

Đã mấy lần ông thử đứng lên khỏi ghế đi đi lại lại để thăm dò phản ứng của những kẻ canh gác. Và lần nào ông cũng bắt gặp những ánh mắt đang nhìn chòng chọc vào ông. Lại thật, ông ngạc nhiên nhủ bụng, trước khi đứng dậy rõ ràng ông đã quan sát kỹ lưỡng từng đứa trẻ, đã tận mắt nhìn thấy chúng ngủ mê mết, vậy mà chẳng hiểu sao ông vừa động dậy, cả sáu con mắt đang khép kín kia lại đồng loạt mở ra như chưa từng nhắm bao giờ.

Nhìn những bộ mặt tỉnh như sáo của bọn trẻ, ông chỉ biết thở dài và chán nản quay lại chỗ cũ, buông phịch người xuống ghế. Ông bỏ cả ý định vờ đi vệ sinh, vì ông biết chắc trong trường hợp đó, ông cũng không thể lọt ra khỏi tầm kiểm soát của những đứa trẻ tinh quái đang giám sát ông kia.

Rốt cuộc, ông Tài quyết định mặc kệ tất cả. Suốt hai ngày căng óc đối phó với hàng loạt biến cố, ông cảm thấy sự mệt mỏi đang đè nặng lên từng khớp xương của ông. Rã rời, thất vọng, buông xuôi mọi ý định vùng vẫy, ông nhanh chóng ngủ thiếp đi, từng bước chìm sâu vào những giấc mơ hỗn độn của riêng mình.

Ông Tài ngủ, ngủ thật. Vì vậy ông ngủ rất sâu. Và rất lâu.

Cho đến khi những tiếng lao xao chung quanh đánh thức ông dậy, kim đồng hồ trên tường đá chỉ con số chín.

Ông dụi mắt nhìn quanh, thấy ba đứa trẻ bên cạnh ông vẫn còn ngồi đó, trên tay mỗi đứa lúc này đang cầm một ổ bánh mì.

Anh Phong cầm lên ổ bánh thứ tư đang đặt trên băng ghế đưa cho ông, cười nói:

- Phần của chú nè. Chú ngủ ngon quá.

Ông Tài cầm lấy ổ bánh, ngơ ngác nhìn quanh:

- Các cháu kia đâu?

Anh Phong hất đầu về phía cửa phòng đóng kín:

- Vẫn còn ở trong kia?

Ông Tài quay đầu nhìn, chưa kịp hỏi thêm đã thấy cửa phòng xịch mở.

Từ bên trong, nhỏ Hạnh bước ra với nụ cười trên môi:

- Chào chú.

- Sao lâu thế hả cháu? – Ông Tài khắp khởi hỏi, mắt ông lóe lên những tia sáng kỳ dị – Hay tên Chom gặp phải chuyện gì rồi?

- Ông Chom vẫn bình yên! – nhỏ Hạnh đáp, nhận thấy vẻ lo lắng thoáng qua trên mặt người đối diện.

- Thế hẳn ta đâu?

- Chú khoan gặp ông Chom vội! – nhỏ Hạnh nheo mắt – Bây giờ cháu muốn giới thiệu chú với người này!

Nhỏ Hạnh nói vừa dứt câu, anh Cường và Quý ròm đã hiện ra đằng sau lưng nó. Hai người đang đẩy một chiếc xe lăn.

Thoạt đầu, ông Tài tưởng đó là tên Chom. Nhưng khi nhìn kỹ người đang ngồi trên xe, ông biến sắc kêu lên:

- Thạch Miên! Trời đất, chú mày ở đâu ra thế này?

Người ngồi trên xe giật mình:

- Ông nói gì? Tôi ... tôi đâu có phải là Thạch Miên!

Ông Tài đưa mắt nhìn bọn trẻ bằng cặp mắt hoang mang:

- Đây là ... là ...

Quý ròm hắng giọng:

- Ông ta chính là ... Thạch Miên.

- Không, không phải! Mấy người lầm rồi! – Người đàn ông ngồi trên xe giật nảy, bỗng ông nhăn nhó đưa tay ôm ngực.

Anh Cường nói:

- Ông vừa mổ xong, không nên cử động mạnh.

Người đàn ông bối rối:

- Nhưng ...

- Ông hãy cầm lấy cái này đi đã! – nhỏ Hạnh chìa tới trước mặt người đàn ông một chiếc gương nhỏ thủ sẵn trên tay.

Người đàn ông chớp vội lấy chiếc gương và lập tức soi mặt vào đó.

- Ối! – Ông bật la hoảng khi nhìn thấy trong gương một khuôn mặt nâu bóng với mớ tóc lăn xoắn trên đầu.

“Xoảng” một tiếng, chiếc gương trên tay người đàn ông rơi xuống nền nhà.

- Các người làm thế nào mà ...

Người đàn ông ngược nhìn nhỏ Hạnh và hỏi bằng giọng rên rỉ.

- Ông đừng ngạc nhiên! – nhỏ Hạnh điềm nhiên nói – Việc ông hóa thân thành ông Chom phải công nhận đã được ông chuẩn bị rất chu đáo, nhưng dù sao cũng không khỏi lộ ít nhiều sơ hở. Nói cho đúng, thoạt đầu tụi tôi không hề thắc mắc gì về ông. Chỉ đến khi nghe ông kể đã phát hiện được các pho tượng bằng vàng và đồng đen dưới đáy hồ, tụi tôi mới bắt đầu nghi ngờ. Tụi tôi tự hỏi ông bịa ra chuyện đó để làm gì. Rồi tụi tôi nhớ lại ông đã không mất nhiều thì giờ để xác định địa điểm ghi trong tấm bản đồ da dê. Trên thực tế, tìm ra một cái hồ nước nhỏ xíu ở một địa hình không quen thuộc là việc đòi hỏi phải tốn hao rất nhiều công sức. Thế mà ông đã xác định vị trí nhanh chóng một cách khác thường, cứ như thể ông đã biết trước nơi đó. Một điểm khả nghi đặc biệt nữa là giọng ông không có âm sắc của người sống ở vùng Quảng Ngãi, Bình Định như ông tự khai nhận. Từ đó tụi tôi suy ra rất có thể chính là Thạch Miên giả trang, hay nói đúng hơn, ông bỏ lột Thạch Miên để trở lại gương mặt thật của mình. Chỉ như vậy mới cắt nghĩa được tại sao ông khẳng khẳng định đã nhìn thấy kho báu dưới đáy hồ. Mục đích của ông là gạt ông Tài lấy nốt tám cây vàng còn lại.

Thạch Miên gần như không nói được câu nào ngoài những tiếng lắp bắp:

- Tôi ... tôi ...

Nhỏ Hạnh vẫn tiếp tục bằng giọng rõ ràng:

- Nhưng tất cả những điều nói trên chỉ là suy đoán. Quan trọng là phải tìm được bằng chứng. Và ngay khi còn ở trên rừng, tụi tôi chẳng khó khăn gì để phát hiện ra vết xăm hình con rắn trên cánh tay ông, mặc dù ông cố tình mặc áo tay dài để người bạn đồng hành của ông là ông Tài không nhìn thấy. Và vết xăm đó hoàn toàn mới, không phải được xăm từ thời ông còn bé.

Nói tới đây, nhỏ Hạnh ngừng lại như để lấy hơi.

- Cuối cùng, – Quý ròm gật gù tiếp lời bạn – để khẳng định dứt khoát suy luận của mình, tối hôm qua trong lúc ông ngủ mê, tụi này dùng các lọ uốn tóc và kem chocolate thử hóa trang ông theo những gì ông Tài mô tả về Thạch Miên rồi bất ngờ đẩy ông ra ngoài. Và quả như tụi này dự liệu, vừa trông thấy ông trong bộ dạng này, ông Tài đã sững sốt kêu ngay tên ông ...

Các cơ trên mặt Thạch Miên giật từng cơn theo lời kể của bọn trẻ, hết như phạm nhân đang run rẩy trước sự luận tội của các quan tòa. Đến khi Quý ròm dứt lời thì hắn đã rúm người lại trên chiếc xe, mặt mày đờ đẫn đến tội.

- Thì ra chú mày là quân lừa đảo! – Ông Tài đứng bật dậy khỏi ghế, gầm lên – Chú đã âm mưu móc túi tôi không thương tiếc. Đã thế chú còn định xuống tay hạ sát tôi. Tôi sẽ giao chú cho công an ...

- Chú nói sai rồi! – Anh Phong nheo nheo mắt, ngắt lời – Nếu ông Chom định lừa chú để lấy vàng thì sẽ không bao giờ sát hại chú. Tụi cháu xin nhắc lại: chỉ có chú định hạ sát ông Chom. Bởi thực tế đã cho thấy nếu chú giết chết ông Chom, Thạch Miên sẽ không bao giờ biết.

Trước vẻ mặt méo xệch của ông Tài, anh Phong thần nhiên tiếp:

- Còn chú muốn giao ông Chom cho công an thì dễ thôi. Họ đã có mặt ở đây rồi.

Liên theo câu nói của anh Phong, hai người công an không biết xuất hiện từ bao giờ đang từ ngoài cửa xăm xăm bước vào.

Mười lăm phút sau, bọn trẻ đã ở ngoài phố và đang trên đường đến công ty du lịch.

Thằng Mạnh nín tay nhỏ Hạnh:

- Anh Thành biết chuyện này chưa hở chị?

- Biết rồi! – Anh Cường đáp thay nhỏ Hạnh – Tối hôm qua, anh đã gặp mặt anh Thành.

- Cái cách chị lật tẩy ông Tài hay thật đấy! – Thằng Mạnh lại hí hửng cất tiếng – Hồi nãy trông thấy ông Thạch Miên ngồi lù lù trên xe lăn đi ra, ông Tài muốn sấn ra quần! Chắc nằm mơ ông cũng không ngờ ông Chom chính là ông Thạch Miên.

- Ông Tài biết ông Chom là Thạch Miên từ lâu rồi!

Câu trả lời tỉnh khô của nhỏ Hạnh khiến thằng Mạnh ngẩn tò te:

- Chị nói sao? Ông Tài biết chuyện đó từ trước rồi à?

- Sao mà y ngoắc thế hở Mạnh? – Quý ròm hừ mũi – Nếu không khám phá được điều bí mật đó, làm sao ông Tài dám bắn ông Chom.

- Ờ há!

Như vỡ lẽ, Mạnh gật gù lẩm bầm. Nhưng rồi nó lại đâm thắc mắc:

- Nếu biết trước sao ông Tài lại cho ông Chom đi theo mình?

- Lúc bắt đầu lên đường thì ông Tài chưa biết! – Anh Phong từ tốn giải thích – Có lẽ ông chỉ biết được bí mật đó sau khi ông Chom lặn xuống hồ lần thứ hai. Có thể lúc ngoi lên mặt nước, tay áo ông Chom tụt xuống và ông Tài đã tình cờ trông thấy vết xăm trên tay đối phương. Đó là nguyên nhân dẫn đến sự thay

đổi thái độ của ông Tài, chứ không đơn giản chỉ vì muốn độc chiếm kho báu. Lúc đó, có lẽ ông nghĩ Thạch Miên âm mưu mượn tay mình để khai thác kho báu và khi kho báu vào tay, Thạch Miên sẽ tìm cách trừ khử mình.

Mạnh xuýt xoa:

- Ông Tài này thâm ghê! Biết đối phương là ai rồi, vậy mà ông vẫn kín như bưng để âm thầm đối phó. Chỉ buồn cười cho ông Chom, mãi đến sáng nay mới biết tại sao mình bị bắn suýt chết.

- Từ hôm qua, ông Chom đã biết rồi! – Quý ròm cười cười ngó Mạnh – Lúc ông Tài long mắt quát lên “Chú đừng vờ vịt! Chú cố tình lừa tôi ngay từ đầu!” thì ông Chom đã biết ông Tài hiểu ra mọi chuyện rồi. Mà không thấy vẻ mặt ông Chom lúc đó hiện lên vẻ hoảng hốt, sợ hãi sao hả nhóc?

- Quý ròm nói rất đúng! – Tiểu Long thành linh lên tiếng – Tôi chỉ không hiểu, nếu ông Tài và ông Chom đều đã hiểu rõ bụng dạ của nhau, thế tại sao lúc chúng ta hóa trang ông Chom thành Thạch Miên, cả hai đều biến sắc?

- Họ biến sắc chỉ vì họ không ngờ chúng ta khám phá ra bí mật tai hại đó! – Anh Phong đặt tay lên vai Tiểu Long, tươi cười hắng giọng – Bởi nếu ông Chom không phải là Thạch Miên thì ông ta chẳng có tội lỗi gì trong toàn bộ câu chuyện này. Còn với ông Tài, nếu chúng ta không chứng minh được ông Chom và Thạch Miên là một, thì cũng khó có đủ lý lẽ thuyết phục để kết tội ông mưu sát bạn đồng hành.

Anh Nhựt vui vẻ phụ họa:

- Có vẻ như cả hai định xử vụ này theo lối giang hồ chứ không muốn lôi nhau ra tòa. Nhưng chúng ta đã phá vỡ ý định đó của họ khiến họ phải khép mình vào khuôn khổ của pháp luật.

Anh Lương từ nãy đến giờ không nói gì, chợt mỉm cười lên tiếng:

- Nhưng các bạn có biết thắng lợi lớn nhất của chúng ta trong chuyện này là gì không?

- Biết! Biết! Em biết! – Người đầu tiên hét toáng lên là thằng Mạnh, thậm chí nó còn giơ tay lên khỏi đầu như thể đang ngồi trong lớp học.

- Bỏ tay xuống đi, nhóc! – Quý ròm nạt – Ai giành mất phần của mày đâu mà mày múa may lung tung vậy. Biết gì thì nói lẹ cho tao biết với, kéo tao thấy sao mơ hồ quá!

Phớt lờ sự châm chọc của ông anh, Mạnh giật giật tay anh Lương, láu táu làm một tràng:

- Thắng lợi lớn nhất của chúng ta là đã hiểu được những tiếng súng hôm nọ xuất phát từ đâu và như vậy chúng ta vẫn tiếp tục kế hoạch xây dựng khu vực thác nước thành khu du lịch, phải không anh?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kinh-van-hoa-tap-41-kho-bau-duoi-ho>